

UNA GRAN FIESTA

es para la Colectividad Eslovena la Confirmación que solemos organizar cada tres años.

El 18 de mayo a las 10 horas tendremos en Av. del Campo 1653 la misa con cantos, luego administrará la Confirmación Mons. Julián Martínez, obispo tit. de Iborrá. Durante la ceremonia se cantarán motetes correspondientes al acto.

SHOD V LURDU

Kakor vsako leto, bomo tudi letos pohiteli k lurški Mariji ob tretji obletnici posvetitve slovenskega naroda Srcu Marijinemu, ki je bilo izvršeno 30. maja 1944 na Rakovniku ob vdeležbi 10.000 Slovencev.

V težkih časih, katere preživlja svet je Marija še prav posebno Pribežališče Kristijanov in zato pohitimo k njej z vsemi našimi skrbmi in potrebami in z vsemi velikimi željami našega naroda.

Prihitite torej vsi verni rojaki, v zavesti da človek brez božje pomoči ni nič in da je obsojen na večno pogubo tisti, kateri odvrne svoje misli od božjih stvari.

Naj nam vsem Marija pomaga po pravem potu naprej.

Nikogar naj ne bo, kateri bi bojazljivo ne upal pokazati svojega obraza. Pravi sv. Peter: "In če morate zaradi božjega imena tudi kaj trpeti, blagor vam". Kdor se sramuje Boga in božje Matere radi zasmeha nevernih, nevednih ali hudobnih, naj pomisli kako bo tedaj, kadar bo prišla tista poslednja ura, za katero prosimo Marijo: "Prosi za nas grešnike zdaj in ob naši smrtni uri"; in kako bo tedaj ko boš stopil pred božjo sodbo, kjer te ne bodo zagovarjali brezbožni, hudobni in nevedni, ki te sedaj od Boga in Marije odvajajo!

SVETA BIRMA BO 18 MAJA.

Prijavljenih je že precejšnje število otrok. Tisti, kateri še niso pohiteli, naj takoj stori in prijavijo birmance.

Prijavite sledeče podatke:

1. Ime, priimek otroka. 2. Oče in mati (z dekliniranim priimkom). 3. Dan in kraj krsta. 4. Boter ali botra.

BOTER NE MORE BITI

1. Tisti, ki je bil boter pri birmi. 2. Kdor ni še birman in seveda tudi ne, kdor ni naše vere. 3. Kdor je poročen samo civilno ali živi pohujšljivo življenje.

Biti mora istega spola. En boter more imeti več birmancev. Boter more biti tudi odsoten, tako da ga kdo drugi zastopa.

KAJ STORI BOTER.

Med tem ko birma škof, drži boter birmancu desno roko na desni rami.

VAŽNO. Navzoči morajo biti birmanci pri celem obredu, od začetne molitve pa do končnega blagoslova.

Sveta birma bo v kapeli na Av. del Campo 1653 ob 10 uri.

Birmanci naj se spovedó v soboto 17. maja v bližnji cerkvi. Tisti kateri morejo, naj pridejo, na Paternal, Avalos 250. 17. maja ob 14 uri, kjer bo tudi prilika za spoved. Gotovo pa pripeljite k spovedi na Paternal vse tiste otroke ki še niso bili pri prvem sv. Obhajilu, pa se pameti že zavedajo, da bodo imeli priliko za spoved.

Predpisana starost za birmo je 7 let. Če pa se dani zadostni razlogi, se dovoli zakrament tudi za mlajše.

Ker je z birmo združen tudi precejšen strošek, je treba da se zbere potrební denar. Vsak birmanec naj daruje vsaj 1.50 pesa.

Na dan svete birme naj bodo vsi birmanci že četrť pred 10 uro na mestu, da bodo dobili listke, katere bodo imeli med birmanjem v roki. Ob tisti priliki bo tudi vsak izročil svoj prispevek.

Sveto birmo bodo podelili prevz. g. škof Mons. Julián Martínez, naslovni škof za Iborrá.

Poduk za sv. birmo bo na Paternalu 11. maja. Na Avellanedi pa 4. maja ob 15.30 uri.

Las ilustraciones representan las venerables figuras de Mons. Federico Baraga, hijo esloveno, escritor, misionero y obispo indio en N. América (Marquette) † 1866. — A la derecha aparece ein insigne bienhechor osloveno, obispo de Ljubljana Mons. Dr. Jeglič † 1938. — Abajo: Un recuerdo de la Confirmación en 1941 en la Paternal.

EL AÑO MARIANO

Toda la Nación está preparándose para los grandes días Marianos del mes de Octubre (de 5 a 12), que se realizará el Congreso Mariano Nacional en Luján.

También la Colectividad eslovena participará en ese Congreso y se apresura a celebrar el año Mariano con el espíritu que corresponde. En el mes de María, que en nuestro país se celebra en Mayo, hacemos todos los años la peregrinación a Lourdes. Este año se realizará el 1 de Junio con la procesión que terminará en la Iglesia con un sermón en castellano.

Se iniciará la solemnidad a las 15.30 horas en la gruta con el santo Rosario. Esta peregrinación será así el primer acto de nuestro año Mariano.

Invitamos a todos los hermanos en la devoción a la Santísima Virgen, para ensalzar nuestra fiesta, gozar de nuestros actos y hacerse merecedores de las gracias celestiales.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

Uredništvo: Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Telefon 48-3361 (48-0095)

Kličič od 11-13 ure in po 8 ur zvečer.

Ob sredah in petkih ni doma.

Uprava: Paz Soldán 4924

Telefon 59-6413

CERKVENI VESTNIK

4. MAJA: Maša na Paternalu na Avellanedi za + stariše Gom-boc.

Pri sv. Rozi za + Andreja Lah. Ob 15 na Avellanedi procesija glavnega patrona.

Molitve in pouk za birmo na Avellanedi.

11. MAJA: Maša na Paternalu za + Leopolda Madon, obletna.

Na Avellanedi + Jožefo Bizjak. Pri sv. Rozi za Antonijo Cigoj, r. Koron.

MOLITVE in priprava za birmo na Paternalu.

MOLITVE in Štj Sp ETAO ščžčš

15. MAJA: Vnebohod. Pri sv. Rozi za + Frančiško Hladniko, obletna.

18. MAJA: Sveta Birma na Paternalu. Maša ob 10 uri za + stariše Ivan in Marija Jekše.

NA AVELLANEDI ta oam ni maše.

25. MAJA: Maša na Paternalu za + Antonijo Vodopivec.

Maša na Avellanedi za + Janez in Marija Drešček.

1. JUN.: Maša na Paternalu za + Jakob Rutar.

Na Avellanedi za + Marijo Lajnšček obletna z žalnico.

POPOLDNE SHOD V LOURDESU z začetkom ob 15.30 v votlini.

BIRMA bo 18. maja.

SHOD v Lurdu bo 1. junija z začetkom ob 15.30.

ZVELIČAR NAŠ JE VSTAL IZ GROBA

Zares krasna je bila Velikonočje. Tako odlični dan nam je Gospod podaril, da je pač vsakdo želel ven izpod strehe in v srcih nas vseh je oživel spomin velikonočne pesmi in zvonov in slavnostne procesije . . . Kdor ta dan ne gre k maši je prav zares tako daleč zgubil sveto vero, da ga noben čudež ne bo mogel rešiti po gube . . .

Napolnila se je kapela na Paternalu in krasno so nam zapele naše pevke. Bridki spomini so združeni z Velikonočjo, kajti za vedno bo živel v nas spomin na grozote velikega tedna pred 6 leti, ko je padlo gorje nad naše domove . . . Le v cerkvi, le pred božjim oltarjem človek more preboleti gorje in krivice, le tam je, kjer se morejo srca spet v ljubezni obje-ti ob spominu na silno prošnjo Gospodovo: Oče odpusti jim, saj ne vedo kaj delajo.

Krasno je odmevala velikonočna pesem na Avellanedi v nabiti kapeli.

Ljubezen nam oznanja Velikanoč. Te je danes svet najbolj potreben. Pa vendar grozi sovraštvo preplaviti ves svet, hudobija in maščevalnost hoče vtopiti v krvi še tisto, kar je plemenitega preživelo grozote vojske.

Velikanoč naj nas vse združi okrog oltarja in v ljubečem razumevanju težkih časov, v katerih živimo. Vstal je Gospod in vstali bomo tudi mi. Toda le če bomo doumeli in spoznali Gospodovo besedo o zapovedi ljubezni: po tem vas bodo spoznali da ste moji, če se ljubite med seboj. Po tem bo spoznal tudi nas Večni sodnik.

NAROČNIKI in BRALCI ne pozabite na naročnino. Prispevajte za sklad.

KAJ Z BEGUNCI

Vsak dan dobivam vprašanja glede beguncev. Zato sporočam sledeče:

V Rimu deluje Slovenski Socijalni Odbor, kateri vodi evidenco vseh Slovencev iz Jugoslavije in tistih Primorcev, ki so zašli v ta položaj kot protikomunisti že v prejšnjih mesecih.

V vseh teh zadevah se je obrniti na naslov Com. Soc. Slov., Via Dei Colli 8, Roma, kjer je prijaviti vse osebne podatke vsakega, kateri želi priti v Argentino.

Za begunce tega poslednjega bega pa je ustanovljen v Gorici odbor in če kdo od tam vprašuje za podatke, mu je treba odgovoriti, naj se tam obrne na ta Slovenski odbor, kateri mu bo dal navodila.

Za begunce, ki so na Koroškem je trenutno jako težko kaj storiti, tudi zanje ima skrb Slov. Soc. Odbor v Rimu. Pričakuje se, da bo Argentina poslala v Avstrijo svoje zastopstvo in bo tedaj mogoče vse te zadeve enostavno rešiti.

TRST V PRIČAKOVANJU. Prijavil se je tudi Slovenec, kandidat za tržaškega guvernerja, to je znani pisatelj Anton Novčan, ki je bil poslanec v Belgradu kot zastopnik Slov. Demokratske stranke.

Dogovorjeno je, da bo vzdržala Anglija, Amerika in Jugoslavija vsaka 5000 vojske.

Dve tretjini področja bodoče tržaške države, večinoma okolica Trsta, sta sedaj pod jugoslovansko zasedbo ter izgleda, da bodo Jugoslavi tam tudi ostali. Na tem področju je v bližnji bodočnosti pričakovati nemirov, ki se bodo lahko razširili tudi v mesto. Zavezniško poveljstvo je izrazilo bojazen, da bo lahko imelo za posledice delitev svobodne države v "cone", ki bodo onemogočale redno zvezo in trgovino.

Guverner bo imenoval začasno vlado. Tržaški statut predvideva, da bodo vlado sestavili po posvetovanju z italijansko in jugoslovansko vlado. Če bodo projugoslovanske in protitalijanske stranke sodelovale, to ne bo povzročalo posebnih težav, vendar pa je do sedaj vodja projugoslovanske skupine in komunističnih sindikatov kljub ponovnim zavezniškim vabilom odklonil sodelovanje pri sestavljanju tržaške vlade.

Guverner bo tudi imenoval ravnatelja za javno varnost, t. j. šefa tržaške policije, ki bo preosnovljal celotni policijski zbor. Policija je bila do sedaj vzrok za neprestane razprtije, ker so jo Jugoslavi obtoževali, da je protijugoslovanska.

Guvernerja čakajo tudi težave pri volilnih pripravah za ustavodajno skupščino. Te volitve bo moral izvesti v štirih mesecih po prevzemu oblasti in ko se bodo v štirih mesecih in dveh tednih umaknile tudi zavezniške sile, razen če guverner ne bo odločil drugače.

Določitev datuma volitev in umika zavezniških čet je tudi eno od težkih vprašanj, ker bosta obe stranki obtoževali druga drugo, da vplivata na odločitev.

Gospodarski problemi pa predstavljajo glavno vprašanje nove tržaške države. Težko vprašanje bo določitev valute. Protitalijanski elementi so za to, da bi slo-nela na italijanski liri, projugoslovanski pa na jugoslovanskem dinarju. Čeprav sta na videz obe stranki sprejeli odločitev o ustanovitvi svobodne tržaške države, pa vendar ni nobena tajnost, da obe nameravate delati za najtesnejšo povezavo Trsta bodisi z Italijo in obratno z Jugoslavijo.

LA VIDA ESPIRITUAL

Revista mensual

Director: P. Juan Hladnik

Pasco 431

U. T. 48 - 3361, 48 - 0095)

No. Reg. Prop. Intelectual 232329

LA REVISTA "LA VIDA ESPIRITUAL" también necesita apoyo de parte de sus simpatizantes y lectores. Los gastos son tan enormes que no pueden ser cubiertos con la suscripción por lo cual pedimos donaciones.

UNA EMOCIONANTE DESPEDIDA.

El 30 de marzo se reunió un nutrido grupo de eslovenos en la parroquia de Santa Inés, para expresar al Rev. A. Gaspar Cañada, superior de los Padres Camilos, su gratitud por su sincera amistad, que en todo momento demostró con su apoyo a todos los actos religiosos y culturales eslovenos, en la medida de su posibilidad. Tan es así que la ayuda de él fue la que facilitó la organización de los oficios católicos especiales para los eslovenos.

Por derecho le pertenece pues el cargo de "Gran Protector de los eslovenos". No nos olvidaremos del Padre Gaspar! Y para que El nos recuerde de un recuerdo grato, le entregamos un album que le recordará sus actos entre los eslovenos.

LOS REFUGIADOS ESLOVENOS

La situación de los 5000 refugiados eslovenos en Italia es cada día peor y más peligrosa. Según el tratado de paz existe peligro de que sean devueltos a las autoridades yugoslavas.

Mientras tanto progresan las gestiones para el traslado de esa gente a los países Americanos y también Argentina está dispuesta a aceptar un número notable de ellos.

Ultimamente se agravó todavía este problema con unos 3000 nuevos refugiados eslovenos que huyen de las regiones que pasarán al poder yugoslavo. Es errónea la impresión que tienen algunos, de que el gran número de los que abandonan aquellas regiones sea una prueba del carácter italiano de ese país, pues son los eslovenos anticomunistas que se retiran de sus residencias milenarias porque no pueden confraternizar con el comunismo cuyos métodos han podido conocer bien observando de cerca su proceder.

En Goricia se constituyó una Comisión Eslovena que se ocupa del problema de aquellos refugiados que son de sangre y corazón esloveno, pero tienen por fuerza ciudadanía italiana.

Otros 5000 refugiados eslovenos hay en Austria, donde existe también la grave amenaza de repatriación forzosa en caso de la firma del tratado de paz. Algunos han regresado a repetidas insistencias de las autoridades yugoslavas, acogiéndose a las prometidas amnistias, pero las referencias de los que regresaron no lograron en nada convencer a los refugiados para que se decidieran al regreso.

Casi todos están decididos a buscarse otra patria en cualquier lugar del mundo.

La difícil situación de todos esos refugiados reclama la caridad de los hermanos de la misma fe, por lo cual dirigimos nuestro pedido a todos generosos y compasivos con las necesidades del prójimo, para que nos manden para ellos ayuda en dinero o en ropas, que han de enviarse a Pasco 431, Capital.

Ko je apostol Pavel prišel v Efez, je tam že našel skupino ljudi, ki so se predstavili kot kristjani. Pa jih je vprašal, če so že prejeli Svetega Duha. Začudeno so ga pogledali in odgovorili, da o njem niti slišali še niso . . .

Tako nevedni kristjani niso bili samo v Efezu in nekoč, temveč jih je tudi danes svet polen. Krščeni so v imenu svete Trojice; v imenu Očeta, Sina in Svetega Duha se križajo; čast bodi Očetu in Sinu in Svetemu Duhu molijo; toda o Svetem Duhu ne vedo kar nič in vendar je Tretja Božja Oseba prav tako pravi Bog kakor prva in druga. Pri splošnem verskem neznanju se temu pač čuditi ni in bistvo vere same ne trpi, kajti z vero v enega samega Boga, Troedinega in z zvestobo v spolnjevanju zapovedi je najbolj bistveni del krščanskega življenja izpolnjen, toda globoko veren kristjan pač ne sme ostati v tako nizkem položaju svojega duhovnega življenja.

V telesnem življenju si vsakdo prizadeva, da kaj napreduje. Kdo si ne želi priti do boljšega zaslužka? Kdo si ne prizadeva, da bi svoj dom imel vsako leto bolj vzoren? Kdo ne skrbi za svoje otroke čim boljše bodočnosti? . . . In vendar vsak dobro ve, da od vsega tistega ne bo ničesar nesel na drugi svet.

Povedal je Gospod Jezus, da so otroci tega sveta v svojih stvareh modrejši kakor otroci svetlobe. Oni pač vse storijo, kar je v njihovi moči, da pridobe kaj več, da se podučijo v vsem, kar jim vtegne kaj hasniti. Posvetne stvari človeka vlečejo za seboj za duhovne pa ni smisla. Za katerokoli korist posvetnjak zapusti needljsko mašo čes: kaj pa imam od tega, če grem v cerkev? . . .

Duhovna slepota je pač od vseh nesreč najbolj velika, ker človeka zapelje v večno pogubo. Ljudje smatrajo telesno slepoto za nekaj strašnega. In je v resnici! Toda vendar ta nesreča zagreni le kratko telesno življenje, dočim duhovna slepota zapelje človeka v večni prepad iz katerega ni več izhoda. Največja nesreča duhovne slepote pa je ta, da duhovni slepec ne uvidi in ne prizna svoje nesreče, marveč si domišlja čisto, da je celo bolj bistroviden kot oni, kateri upirajo svoje poglede v večnost.

Nevednost v verskih resnicah, duhovna lenoba, blazna skrb za posvetne stvari, uživanjaželjnost ter sprideni svet okrog nas so vzroki, ki človeka odvajajo od večnih misli. Pa bi vse to ne bilo še tako usodno, če bi človek ne imel na potu proti nebu še drugih ovir. Saj ima vera zase tisoč razlogov, kateri so mačnejši in jasnejši kakor izmišljotine s katerimi človeška pohota sama sebe slepi. Saj so dokazi za bivanje božje, za neumrjčnost duše, za resničnost Jezusovega nauka tako jasni, da pred njimi obmolknje vsako človeško blebetanje. Toda naš boj gre za večnost in za dušo. Pravi božja beseda: "Naš boj ni proti mesu in krvi temveč proti oblastem teme". V tem boju je človek sam s svojimi zmognostmi nesposoben, kajti vsi razlogi pameti, vsi dokazi zgodovine in izkustva zadenejo na zlobo, katera se poslužuje laži, potvorbe, zvijače, zapeljevanja, strasti, nasilja, nečimernosti in tako se zgodi, da zablodijo ne le posamezniki, kateri nočejo iskreno iskati resnice in prave sreče, marveč tudi celi narod. Slepoti zapadejo ravno tisti, kateri predstavljajo cvet naroda: izobraženstvo, bogatini in oblastniki.

OD KJE NAJ PRIDE POMOČ?

Ne bom vas zapustil samih, tako je obljubil gospod Jezus. Nikar se ne bojte mala čreda! Zaupajte jaz sem svet premagal. Kadar odidem vam bom poslal Duha Tolažnika, kateri vas bo vodil in bo z vami ostal. Prejeli boste moč Svetega Duha in mi boste pričeli po vsej zemlji. On vas bo učil in on bo iz vas govoril.

To je velika obljuba Gospodova, katera se je na binkoštni dan uresničila in se od tedaj uresničuje in se bo do konca. Nismo osamljeni v boju za rešitev duše in v spoznavanju resnice božje. Sveti Duh je zagotovljen vsem, kateri smo po Jezusu Kristusu odrešeni in po Jezusoveh naročilu je ustanovljen poseben zakrament, to je sv. Birma, pri katerem prejme kristjan Svetega Duha po polaganju škofovih rok.

V prvih časih je bil učinek tega zakramenta tako očiten, da so birmanci nato celo tuje jezike govorili; so delali neuki prepričevalne pridige, s čudeži so bolnike ozdravljali in hudobne duhove izganjali itd.

V poznejših časih so ta krizmatična znamenja postala bolj redka, toda docela niso iz Cerkev nikdar zginila. Danes pač ni treba, da Bog dela čudeže in z izrednimi znamenji dokazuje božji nauk, kajti vsak, kdor ga

slovenske duhovščine za iskreno in plodno ureditev cerkveno državnih razmer na Primorskem, katere so izročili Mons. Novak, A. Pavlica in A. Rutar v roke dr. Besednjaku.

Želeč sodelovati pri moralni, socialni in narodni izgradnji nove države, pričakujemo kot zvesti sinovi svojega naroda in duhovniki Katoliške Cerkve, ki smo

a) v dvajsetletni dobi suženjstva pod Italijo edini ostali kompaktno med ljudstvom, deleč z njim vsa preganjanja, konfinacije in krivice fašizma, edini branili in vzdrževali narodni jezik v cerkvi;

b) kot sinovi delovnega ljudstva in po socialnem položaju v ogromni večini pravi nemaniči vselej obsojali gospodatsko izkoriščanje ljudstva, odklanjali kapitalizem in stremeli po temeljitih socialnih reformah, želeč le, da se pri nas izvedejo na pravičen in nekrvav način;

c) ki smo za časa vojne nesebično in brez vsake želje po politični oblasti skoro vsi podpirali narodno osvobodilno gibanje naše dežele, tvegajoč pri skrivanju in ščitenju partizanov pogostoma osebno varnost in življenje: da se nam z ozirom na vse to in tudi v interesu napredka in krepitve naše nove države priznajo sledeče svoboščine:

1) Svobodno oznanjevanje Kristusovega nauka odraslim otrokom v cerkvah, otrokom tudi v šolah;

2) svobodno vzgojo duhovskega in redovniškega naraščaja v lastnih šolah in zavodih, to je v semeniščih, samostanih in pripravnih;

3) svobodo cerkvenih organizacij, kot so Marijine družbe, tretji redi, Apostolstva molitve, misijonska društva, Marijini vrtci itd.;

4) svobodo za vernike, da smejo neovirano obiskovati službo božjo, se vdeleževati procesij in romanj, pomagati pri vzdrževanju dušnih pastirjev, cerkvenih služabnikov, bogoslužja, cerkva in naših vzgojnih zavodov;

5) svobodno nameščenje duhovnikov in njih občevanje s cerkvenimi predstojniki in med seboj, na pr. na dekanijskih in pastoralnih konferencah;

6) svobodo katoliškega tiska v lastni tiskarni in njega neovirano širjenje med slovenskim ljudstvom ter možnost dobavljanja zadostnega papirja;

7) priznanje in svobodno uporabo lastnine bogoslužnih poslopij (cerkva, oratorijev), župnišč, redovnih hiš (samostanov in pritklin), versko vzgojnih prostorov (družbenih dvoran, učilnic krščanskega nauka odraslim otrokom v cerkvah, cerkvenih in nadarbinskih zemljišč. Naj bi nam naša Jugoslavija ne odvzela pravic in lastnin, ki smo jih na Primorskem z bojem proti fašizmu ohranili.

Primorski duhovniki smo načelni nasprotniki tako zvanega političnega "klerikalizma", ki stremi za tem, da zadobe duhovniki politično oblast nad ljudstvom. Naše delovanje ni na političnem, temveč na verskem, karitativnem in kulturnem področju. Zato bi dušni pastirji ne smeli biti, še maj se pa smejo siliti, da postanejo člani političnih organizacij in se vdeležujejo političnih manifestacij.

Merodajna oblastva naj napravijo konec grožnjam nekaterih in raznih neodgovornih ljudi, ki pred priključitvijo plašijo verne Primorce s poboji in aretacijami, ki da bodo sledile jugoslovanski za sedbi naših krajev. S tem se množi preplah med ljudstvom, ki povzroča nepotreben beg iz dežele in škodoje ugledu

Jugoslavije, od katere je ljudstvo skozi četrstoletja zaupno pričakovalo osvoboditveno.

Da se pomirijo duhovniki in verniki od strahu, da bodo sledile zasedbi naših krajev represalije, aretacije in preganjanja, smatramo za potrebno, da odgovorna oblastva v naši deželi, Sloveniji in Beogradu pravočasno izdajo pomirljivo izjavo, v kateri se med drugim poudarja, da se bodo amnestije, veljavne v Jugoslaviji, nele raztegnile na Julijsko Krajino, temveč z ozirom na posebne primorske razmere še razširile.

Ravno tako je potrebno, da se še pred priključitvijo naša javnost obvesti in pouči o državnih zakonih, ki veljajo v Jugoslaviji, da ne bo neljubega trenja med Primorci in oblastvi zaradi nepoznanja ali samovoljnega tolmačenja državnih predpisov.

Pričakujemo, da bodo oblastva pri morebitnem postopanju proti duhovnikom in redovnim osebam upoštevale cerkvene predpise ter da se bodo sloh vsi spori v cerkvenih in duhovskih vprašanjih skušale reševati sporazumno in prijateljsko med zastopniki primorske duhovščine in zastopniki državne oblasti pred v to določeno skupno komisijo.

AMERIŠKA DIVIZIJA ZA TRST. Prvi oddelki ameriških zasedbenih sil za svobodno področje Trsta se že premikajo s svojih položajev ob Morganovi črti, ki loči angloameriško časobeno področje od jugoslovanskega, v Trst. Premiki pa ne pomenijo, da se bodo vse ameriške čete ob Morganovi črti že sedaj popolnoma umaknile s svojih postojank.

Iz glavnega stana 88. ameriške divizije, ki ima zaseden velik del področja, ki bo pripadlo Jugoslaviji, poročajo, da bodo ameriške sile ostale na tem ozemlju do ratifikacije italijanske pogodbe ter da zato še ni treba z vso naglico zapuščati beguncem tega ozemlja, ker imajo še več tednov časa.

K Jugoslaviji pa bodo pripadla široka področja, ki jih imajo zasedena sedaj Anglo-amerikanci in sicer: Pulj, iz katerega sedaj namerava zbežati v Italijo okoli 28.000 prebivalcev ter pretežno slovensko področje zgornje soške doline, ki je bila glavni preskrbovalni vir za Trst.

Zgornjo soško dolino s Trbižem vred ima zasedeno 8. ameriška divizija. Oddelki te divizije, bodo glavna ameriška zasedbena sila tržaške države.

RAZBURJENJE V TRSTU. Proitalijansko časopisje je objavilo članke, v katerih poziva Tržačane in italijansko govoreče prebivalstvo v Istri, da naj "izrazi svojopripadnost k Italiji z izobešenjem italijanskih zastav na dan podpisa mirovne pogodbe."

Projugoslovansko časopisje pa odgovarja z obtožbami, da "fašistični elementi znova poskušajo izvesti nemire."

Na tisoče italijanskih družin je že zapustilo svoje domove, zlasti v Pulju, ali pa vsaj izrazilo željo po izselitvi, kakor pa da bi prišle pod jugoslovansko oblast.

Prav tako je tudi že pribežalo ogromno število Slovencev, bodisi na področje svobodne tržaške države ali pa na drugo področje, ki bodo ostala pod Italijo.

Komunisti označujejo beg prebivalstva kot protijugoslovansko propagando in pozivajo tisoče italijanskih delavcev, ki so sedaj brez zaposlitve v Trziču in drugje, naj emigrirajo v Jugoslavijo. Prokomunistični delavski sindikati v Trstu so pa pozvali delavstvo na tržaškem področju, da naj "nasprotujejo zaposlitvi beguncev, ki da hočejo onemogočiti njihovo lastno zaposlitev."

hoče z iskrenim srcem poiskati, ga prav lahko najde, za lase pa Bog nikogar ne vleče v nebesa in zato noče nikogar nasilno primorati k veri. Če bi pa Bog na vsak korak delal čudeže, bi pomenilo to pritisk na svobodo in bi zato vera zgubila svojo zaslužnost, ker bi ne slonela več na ponižnem pokleku pred božjo dobroto, temveč na suženjskem strahu pred vsemogočnim in neizbežnim Bogom.

Bog noče človeku njegove osebne svobode tako daleč ukloniti, da bi ga primorala lda poklekne pred njim. Tako delajo le posvetni nasilniki, kateri si pripravljajo hrupne sprejeme, si dajo postavljati kipe, pisati slavospeve in okrutno preganjajo vse tiste, kateri se jim nočejo klanjati. Bog hoče človeka pridobiti z dobroto, z jasnostjo nauka in včasih tudi s kakimi preskušnjami. Proti zapeljevanju satanovemu pa je Bog dal človeku na razpolago svojo izredno pomoč v zakramentu sv. Birme, pri kateri dobi človek darove Svetega Duha, kateri naj bi človeka znotraj razsvetlili in mu na zunaj pomagali. Ker je človekova pamet prekratka, da bi mogla vsak čas spregledati zmoto, laži, obrekovanje, zvijačo in druge stvari, katerih se satan poslužuje, da bi človeštvo zapeljal v zmoto, je dana vsakemu prilika, da si preskrbi luč od zgoraj v tem posebnem zakramentu. Iz drugega sveta in iz razumnosti, ki človekovo daleč prekaša, izhajajo napadi na človekovo vero, poštenje in zveličanje duše. Satan je namesto neprimerne razumnejši, kakor človek. Zato pa tudi obramba duše nujno potrebuje iz nadnaravnega sveta orožja. Kakor je nesmiselno, da bi se boril kdo z golo pestjo proti tankom, tako bi bil brezupen boj človekov proti peklu, če bi ne dobil orožja iz nebes.

ZAKAJ PA SVETI DUH?

Za razumevanje te resnice je treba globoke filozofske razlage. Globoki misleci so doumeli skrivnosti Svete Trojice v toliko, da so videli nujno potrebo, da je Bog troedin. Tretja božja oseba, Sveti Duh, je posebljena ljubezen, s katero se ljubita med seboj Bog Oče in Bog Sin. Brez Svetega Duha ni Boga, Sveti Duh je božja ljubezen.

Ker je človek ustvarjen po božji podobi, zato je tudi v človekovem posvečenju nujno, da deluje troedini Bog. Človek ima telo razum in voljo. Telo in razum nujno potrebujeta tudi volje, katera človeka naredi v resnici človeka. Um sam je za človeka le neke vrste orodje. Vol ima roge, konj kopita, lev veliko silo, lastovica urna krila, s katerimi si pomagajo v boju za obstanek. Človek je oborožen z umom, skaterim lahko pcdredi sebi ne le vse živali, temveč tudi mnoge elementarne sile. Ker ima torej človek tako veliko orožje v svoji moči, ima tudi silne razdiralne sile v svojih rokah. Kadar človek svoj um obrne v vničevanje, postane najbolj strašna zverina. Ali je mar svet videl kdaj bolj krvoločne zverine, bolj okrutne, krviželjne, maščevalne in brezsrčne, kakor v zadnji ojni?

Človekov razum mora zato dobiti zavoro in regulator, ki je človekova volja, odsev tretje božje osebe v človeku, podobi božji.

Jasno je torej, da mora poseči Sveti Duh v človeško dogajanje in poplemeniti človekovo voljo, da se človeštvo ne utopi v bratski krvi. Treba je viliti obilje plemenitosti in ljubezni na človeška srca, treba je dati ireznega umevanja resnic, treba je tudi neustrašene stanovitnosti za boj proti slabostim in zato je Gospod Jezus poklonil človeštvu dar svete Birme.

S polaganjem škofovih rok in z zaznamovanjem čela s sveto krizmo in z rahlim udarcem na lice dobi birmanec darove božje, to je pomoč za vse skušnjave in boje, kateri ga čakajo na potu življenja, kjer mu je satan postavil nešteto zank.

ČEKE JE TREBA DVIGNITI.

Kakor so prejeli apostoli na binškošni dan vsi milost, katero so rabili za svojo veliko nalogo, tako sprejme tudi birmanec milost, katere mu je treba. Toda treba je vedeti, da Bog človeka nikdar noče prisiliti k temu naj bo dober, temveč mu le pomaga biti dober. Bog človeku roko ponudi, toda človek mora tudi svojo roko stegniti, da božjo dcseže. Če pa človek čaka, da bo zanj vse storil Bog sam, če človek sam nič ne gane, ničesar ne stori iz lastne odločitve za boj proti strastem, nevednosti in slabosti, je podoben vojaku, kateri noče zgrabiti orožja, katerega ima poleg sebe. Darove Svetega Duha sprejme človek tako nekako kot so čeki, katere je treba najprej dvigniti v banki in se dobi denar. Če pa kdo noče staiti potrebnih korakov, mu bo ček zapadel.

To je vzrok zakaj je mnogo vernikov, kateri so prejeli vse zakramente ob svojem času in tudi sv. Birmo in vendar je njihovo življenje vse prej kot to, kar bi moralo bit i. Božji darovi so vsi taki, da zahtevajo od

človeku, kateri je pri pripravi na sveto birmo mislil le na botrove darove sam zmore in vsakemu da prav gotovo toliko, kolikor je potrebno kot pogon, da gre po pravi poti naprej. Nekaterim Bog pomeji res bolj obilno svoje darove kot drugim, kakor pač on hoče in kakor pač človek zasluži. Kdor bolj zvesto sodeluje z božjo milostjo, zasluži s tem vedno večjo, kdor pa je bolj malomaren, kmalu do tega pride, da ne dobi nobene več in tako se zgodi da v njem ugasne luč svete vere in volja za boj proti zmoti, lastni pohoti in nasilstvu, ki hoče vero vničiti.

Zato pa je seveda nadvse važno, da se za birmo človek res skrbno pripravi, s čistim srcem, zaupno molitvijo in globoko vero.

Naravno je torej, da vtegnejo biti vidni sadovi birme prav neznatni v človeku, kateri je pri pripravi na seto birmo mislil le na botrove darove in je še k birmi zaradi teh, ne pa zaradi darov Svetega Duha. Je že prav, če se človek veseli tudi posvetnega daru, toda z resnično pobožnostjo in vero se mora pripraviti na duhovne darove, pa bo vreden razsvetljenja o dzgoraj in stanovitnosti in pripravljenosti od zdolaj.

NOVA KRIŽARSKA VOJSKA.

Na svetu je bilo vedno mnogo hudobije, toda kar zgodovina pomni, je bila hudobija vedno peticinjena v temo. Greh je bil v javnosti vedno obsojen in so bili vedno manjšina tisti, kateri so se drznili hudobije in grehote počenjati javno. Splošni človeški čut je laž, zmoto, obrekovanje, tatvino, nečistovanje, upornost, brezbožnost, nevero in vsako hudobijo obsojal. Danes je drugače. Danes se premenogokrat skrivajo tisti, kateri hočejo ostati pošteni in dobri in se vsakršna hudobija javno slavi, v filmih in na odrih razkazuje in se mladina javno zapeljuje in se smešijo vera, pobožnost, čistost, poštenost in plemenitost srca.

Le kako je moglo človeštvo zaiti tako globoko?

Prav naravno! Že celo stoletje sem je začela upadati pobožnost do Svetega Duha. Človeški domišljavi razum, ki je odkril nekaj sil, katere je Stvarnik vložil v naravo, kot so para, elektrika, magnet, nafta, dinamo in druge iznajdbe, je začel meriti s svojo pametjo tudi Boga in se je hotel iznebiti božjega varuštva. Ves napon človeštva se je vrgel v umsko iskanje, pri čemer je ostala pozabljena volja, pozabljen Bog in še prav posebno pozabljen Sveti Duh. Čuda je ustvarila tehnika. Mesto človeka delajo stroji, razdalje je letalo izbrisalo. Radijo, brzovaj, telefon, udobje, vse to daje možnost, da bi vsak človek lahko živel od 4 urnega dela in vsi bi bili srečni . . . Če bi človek pustil Svetemu Duhu, da vodi krmilo sveta! Toda Svetega Duha so pozabili in nekateri celo izgnali. Zato je pa samopašnost bogatinov, zavist ubožcev, upornost tlačениh, nasilnost izžemalcev narastlo do take mere, da se zdi kot da je ljubezen umrla. Sovraštvo, pohlep, pohota, brezsrčnost, nasilstvo, krivice vseh vrst rastejo v gore. Sedaj, po končani vojni, ko ves svet tako strašno željno pričakuje, da bo zaplul nad svetom golobček miru, ga ni od nikoder. Izgnali so Svetega Duha in ker nima v svetu odgovarjajoče besede ta golob, je zastoj misliti, da bo golob miru imel kam sestiti.

Že pred desetletji je zrastle iz tega položaja Katoliška Akcija, katero je Sveti Oče poklical v življenje prav zato, da odpre spet pot Svetemu Duhu, kateremu je treba najprej dati češčenje, ki mu gre. Po tem potu bo spet Sveti Duh mogel zavladati svetu.

Apostolov je bilo 12 in brez posvetne modrosti, pa so preobrazili svet s pomočjo Svetega Duha. Isto je treba, da se zgodi danes in se tudi bo, če bo Sveti Duh imel v rokah ljudi, kateri bodo vredno orožje za silno nalogo, katero je treba spolniti. Svet je zašel v strašne zmote. Odrekel se je nebesom in hoče ustvariti raj na zemlji. Mesto ljubezni vlada sovraštvo. Resnica je postavljena v kot, laž je na pohodu. Protij cerkvenim možem, često prav svetniškega življenja, se dvigajo obrekovanja, smeši se vera in pobožni kristjani, brezbožnost pa se ponša kot višek človeške modrosti. Brezsrčno, okrutno prelihanje bratske krvi, morenje lastnih starišev in otrok so zločini, ki jih je svet vedno odklanjal z gnusom. Danes se proslavlja kot junaštvo . . . Vsa ta hudobija si odpira pot z nasiljem, lažjo, obrekovanjem, sramotanjem, preganjanjem, proti katerem so plemeniti ljudje plahi obmolknili in je ni sile, ki bi brezbožnosti zastavila pot. Učene pridige, politične konference in atomske bombe so brezuspešne v boju proti temnim silam, katere je satan poslal proti človeškemu dostojanstvu, zveličanju duš, miru med ljudmi, časti božji in vsemu kar je božjega.

Treba je torej iti bolj na globoko in rešitev človeka iskati od znotraj. Treba je obnoviti svet v pravem krščanskem duhu, poglobiti vero, dati očiten zgled nadnaravne usmerjenosti, katera vse posvetno motri le kot

TRST. Jugoslovanski zasedbeni pas bo ostal, če guverner ne bo drugače odločil sedanje področje, ki ga imajo zasedeno jugoslovanske oblasti. Skupni štab v Washingtonu že razpravlja o kombiniranem poveljstvu nad angloameriški zasedbenimi silami v Trstu. Trenotno so vse ameriške in britanske sile v Julijski Krajini pod poveljstvom britanskega generala Johna Hardinga, ki ima izključno britanski štab.

El tratado de paz con Italia creó la ciudad Libre de Trst (Trieste), que tendrá unos 450 mil habitantes con unos 600 km² de territorio. Es una franja de tierra de 45 km de largo en semicírculo y entre 5 y 15 km de ancho.

MEJE SVOBODNEGA TRSTA. Začetek meje je izliv reke Timave, teče proti severu, tako da Štivan ostane Trstu. Tam zavije meja nazaj in preseče železnico nad predorom. Meja vas ostane Trstu, 1 km proč je tromeja, tako da ostane Flondar Italiji, Klarič Jugoslaviji. Do Volnika se nato drži meja stare meje med Trstom in Gorico, Grmada ostane Trstu, Cerovlje in Mavhinje na tržaški strani, viji, Trnovec in Samotorica gresta k Trstu, Brestovica, Vale in Klanec pa v Jugoslavijo in Tublje pa Jugoslaviji, Salež Koludrovica in Zgonik padejo k Trstu, Veliki Dol in Pliskovica gredo Jugoslaviji. Vrh Volnika spada pod Trst. Tam zapusti meja sgtaro provincijalno mejo in krene v južno smer. Voalje pusti meja Jugoslaviji, Col in Veliki Repen pa Trstu. Železnico seče meja 1 km od Repentabra, Vrhovlje ostane Jugoslaviji. Meja gre nato na Medvediak in preseka cesarsko cesto pri Farnetičih, železnico pa tik Orleka, ki ostane Jugoslaviji. Nato gre meja na Geli vrh, pusti nadalje Gropado in Bazovico Trstu, Lipica pripade Jugoslaviji. Meja gre nato čez Kokoši na Goli vrh med Gročano in Vrhpoljem, ki ostane Jugoslaviji z Gročanskim župniščem. Meja seka nato hernelisko cesto zapadno od Nasirca, pusti Mihele Jugoslaviji in Reko. Sočerb in Tinjan je tržaški, Kastelec in Gabrovica v Jugoslaviji. Prereže na reko Rižano, pusti Dvore Trstu, Kociančiče in Zasavje Jugoslaviji, Lopar, Truške in Tersek ostanejo Trstu, nato gre čez reko Draonjo, pusti Črnovo in Hervoj Jugoslaviji, Topolovec, Škrliče, Butare, Glavico in Suseke pusti Trstu, Šterna ostane Jugoslaviji, kakor tudi Kortinara, Pilarija, Boškari in Lončari ostanejo Trstu, Dambričevi Jugoslaviji. Meja se nato spusti v dolino reke Mirne, ki je do konca v glavnem meji.

Razmejitvena komisija bo na tej osnovi potegnila mejo no lokalnih potrebah, tako da ne bodo ljudje oropani najvažnejših elementov kot studencev, potov in podobnih zadev. Ta komisija mora dovršiti delo v 6 mesecih.

JAMICA TIHA KOTIČEK MIRU

Polna kapela na Avellanedi je 13. aprila pričala, kako veliko spoštovanje je užival dobri rajni

ANDREJ LAH,

kateri je pred 12 leti prihitel ves polen tepih načrtov v Ameriko.

Imel je pač drugačne ideale. Njegova plemenita duša je hrepenela k v i š k u, kjer je človeku pripravljeno pravi mir, katerega svet ne more dati. Ob blagi materi in strogem očetu je doumel resnost življenja; zato je hotel dajati, dajati drugim in pri tem nase pozabiti. Privlačile so ga šole, želel si je v duhovski stan. Okoliščine so ga postavile na pot svetega Vincenca Paveškega in je upal, da bo kdaj sejal ljubezen kot njegov sin, kot Lazarist.

Pa mu je bil pripravljen drug delokrog, katerega je našel v svoji novi domovini Argentini, kjer je z vso ljubeznijo prijel za delo v slovenskem javnem življenju in je bil med prvimi, kateri so se zbrali za "avežanedski pevski zbor". Razdajaja, stanovski opravlki, zdravje vse to ni moglo ovirati idealnega mladeniča pri njegovi vzvišeni misli, da stori kaj za večni in časní blagor svojih rojakov. V tem prizadevanju je njegovo zdravje odpovedalo in tedaj se je začel križeví pot njegovega življenja od enega sanatorija do drugega, od enega zdravnika do drugega. Njegova blaga brata in svakinja so tedaj pokazali kaj je prava bratska ljubezen. Vse, kar mu je bilo treba je imel in mnogo več kot si je on sam želel, bi mu z veseljem dali. Pa Andrej je malo želel in malo rabil. Bil je tako skromen in z malim zadovoljen, da je prav ta njegov način življenja pričal, kako globoko je doumel ničnost tega sveta. A vodil ga je v njegovem trpljenju še drug namen: daroval je svoje bridkosti in bolečine za rešitev sorojakov: Če bo z mojim trpljenjem le ena duša osrečena, bo moja naloga izpolnjena.

Njegovo veselje je bilo streči pri sv. maši in prav tam, kjer je tolikokrat pri maši stregel in pel se je zbral naš narod v pobožni molitvi za pokoj njegove duše in so mu pevci zapeli žalostinko, ki jo je prav za to priliko uglazbil pevovodja g. Ciril Kren. Marsikatero oko se je orosilo ob misli slovesa, toda vsem nam živi globoka vera, da se bomo srečali nad zvezdami.

sredstvo in ne kot namen, človekovega življenja. Prava krščanska ljubezen mora dati vsebino puhli besedi bratstva in človečanstva. Reformirati je treba vse oblike življenja, da bo zavladovala krščanska pravičnost, skromnost, dostojnost, urejeno družinsko življenje, prava vzgoja. Vse to se pa more doseči le po notranji reformi človeka ne pa z ekonomsko-političnimi programi.

To nalogo je dobila Katoliška Akcija, ki je armada Svetega Duha, v boju za prenovno človeških src. Sovraštvo, laž, hudobijo bo mogoče zmagati samo od znotraj, vsa borba proti tem satanskim vničevalcem človeške sreče od zunaj je nesmiselna, kajti človek proti luciferju je brez moči. Sveti Duh pa bo prizadevanje svojih zvestih, kateri so se res odrekli sebi in vsemu nepotrebneemu, dal tak uspeh, kot ga je dal apostolom.

Ni vsakemu dana prilika, da bi v tej sveti borbi sodeloval kot aktiven član Katoliške Akcije. Komur je to možno, naj stori! Vsakemu pa je dana dolžnost, da v svojem lastnem srcu vedno goji zaupanje in čiščenje Svetega Duha in stori tudi s svojim nastopom kaj v obrambo resnice. Prejeli smo sveto bimo in zato imamo pri roki vso potrebno pomoč, toda treba je storiti prvi korak in naslednje bo storil Bog v svoji ljubezni do človeka!

Se rezará el 15 de mayo a las 12 horas en la basílica de Santa Rosa la misa del aniversario para mi + mamá FRANCISCA HLADNIK, fallecida el 14 de mayo 1941. Invito a mis amistades que vengan a rezar por el descanso eterno de Ella y de otras matres, víctimas de la guerra.

Testamento del señor ANDRES LAH, fallecido en SANTA MARIA, Córdoba, el 17 de Febrero de 1947, nacido en Gerlinci, Eslovenia, el 24 de Octubre de 1911. Era un joven modelo, cuya alma noble trasparente su testamento.

MI TESTAMENTO: Nunca me hubiera imaginado que desde los treinta años en adelante tendré que pensar continuamente en la muerte. Afectado de la bronquiectasia, ando desde hace cinco años de un nosocomio al otro, buscando en vano la curación completa. Diariamente reflexiono sobre mi vida pasada: los primeros quince años, transcurridos en la casa paterna, en compañía de nuestra dorada mamá, de nuestro bueno, severo padre, y de los hermanos; los ocho años de mi vida de religioso, y los años que siguieron después, llenos de sueños, de inquietudes y ambiciones.

Pienso tantas veces, por qué Dios no quiso cumplir el deseo más grande de mi infancia y de la primera juventud: de ser sacerdote, y en cambio me hizo entrar de hermano laico en una Congregación, cosa que no era de mi entera satisfacción.

El Vía Crucis de mi vida ya dura más de cinco años.

En este lapso de tiempo he aprendido tanto, que podría llamarlo "el noviciato de mi vida". No me sublevo contra Dios, sino que beso su mano paterna, que me está castigando, rogando a su infinita misericordia, para que con mis sufrimientos pueda salvar por lo menos un alma, cumpliendo así en parte la verdadera misión de mi vida.

Mi fe en Dios es inquebrantable. Y yo que soñaba con tantas cosas vanas, yo que quise conquistar en pocos años Buenos Aires, la Argentina y toda la América; hoy me encuentro en un rincón perdido de las Sierras de Córdoba, esperando la muerte, la que acepto, cuándo y cómo a Dios le complazca.

Soy socio de la obra Seráfica de Misas... También soy socio del "Rosario de N. Pompeya", y ruego avisar mi deseo al padre Delegado de N. Pompeya. Quiero llevar las insignias...

Decir al P. Hladnik que avise a los Revdos, Lazaristas, para que rueguen por uno que abandonó la familia espiritual de S. Vicente de Paúl. (Las insignias de Marianista etc. están en la caja de fotos)...

Pido perdón a todos, y yo por mi parte perdono a todos Hoy, el 11 de Febrero de 1944, a los cuatro años de la muerte de nuestra querida madre. — Andrés Edmundo Lah.

ZAHVALA. Vsem prijateljem, rojakom in znancem iskrena zahvala za izraze sožalja in vdeležbo pri sv. maši za rajnega Andreja. Posebno zahvalo č. g. Hladniku za objavo in skrb za pogreb. Bog plačaj vsem.

JOŽE LAH, ANA LAH, LEON LAH.

V Gospodu je zaspala 18. febr. blaga mati

† Antonija Vodopivec roj. Leban v Prvačini, stara 65 let. Po 10 dnevni bolezní je umrla od slabosti srca.

Doma zapušča sina Jožeta, tukaj pa žaluje za ljubljeno materjo sin sin Aleksander.

Maša za pokojno bo 25 maja na Paternalu ob 10 uri.

HROVAČA pri Ribnici. Umrla je 20. 2. 47. Angela Škrabec, roj. Arko, stara 59 let. Mater obžaluje 6 otrok, od katerih 2 v begunstvu.

SV. KRIŽ PRI LITIJI. Tudi od tam je begunski val zanesel nekaj mož v tujino. Med temi je bil obče spoštovani RUDOLF BITENC, rojen v Clevelandu 1903, od koder se je vrnil z očetom na dom v Temenci. Svoj družinski dom pa si je ustanovil pri Sv. Križu, kjer objokuje ljubljenoega moža žena s 3 otroci. Rudolf Bitenc je umrl v begunstvu v Senigaliji.

El Gran Desconocido

San Pablo pasó a Efeso y encontró algunos discípulos y preguntóles: ¿Habéis recibido al Espíritu Santo después que abrazasteis la fe? Mas ellos le respondieron: Ni siquiera hemos oído si hay Espíritu Santo (Hechos cap. 19.)

Yo rogaré al Padre y os dará otro Consolador, para que esté con vosotros eternamente, el Espíritu de verdad, a quien el mundo no puede recibir porque no le ve, ni le conoce; pero vosotros le conoceréis, porque morará con vosotros y estará dentro de vosotros . . .

Estas cosas os he dicho conversando con vosotros. Mas el Consolador, el Espíritu Santo, que mi Padre enviará en mi nombre os lo enseñará todo y os recordará cuantas cosas os tengo dichas. (Juan cap. 14.)

El Espíritu Santo es la tercera persona de la Santísima Trinidad. Lo sabemos por la revelación. Jesús presentó esta doctrina, antes desconocida. El Espíritu Santo interviene en la Encarnación, aparece en el bautismo de Jesús. En los últimos días de su vida Jesús lo promete a los apóstoles como maestro que completará luego de su despedida el Evangelio, que capacitará a los apóstoles para la sublime misión evangélica y que velará sobre la Iglesia para que no se aleje jamás de la doctrina revelada.

El día de Pentecostés fué cumplida la promesa de Jesús. El Espíritu Santo vino sobre los apóstoles, les capacita para su obra y desde entonces asiste y seguirá asistiendo a la Iglesia católica hasta el fin del mundo. Una vez revelada la existencia del Espíritu Santo le tocó al hombre la difícil tarea de estudiar el misterio de la Santísima Trinidad, para que nadie fuera inducido a caer en algún género de "triteísmo" y para poder ofrecer una defensa racional ante los enemigos que no omitirán la oportunidad de ridiculizar semejante creencia.

Efectivamente hubo muchas dificultades en la justificación racional del misterio de la Sma. Trinidad pero la Iglesia fué poco a poco elaborando la doctrina sana, eliminando lo erróneo, fantástico y peligroso hasta que el verdadero criterio sobre la Santísima Trinidad y el Espíritu Santo se puso en tal evidencia que toda duda y error resultara injustificable. Tan es así que a una persona con suficiente preparación filosófica, esta verdad, aunque siempre envuelta en el misterio, pues la esencia divina será siempre insondable para la limitada inteligencia humana, no puede menos de resultarle lógica, más aún — puesta la conclusión imperiosa, desde el momento que en Dios, ser inmutable, no puede existir cosa alguna accidental o mutable, sino que todo debe de ser esencial.

He aquí la sencilla exposición de la Santísima Trinidad:

El Padre Eterno, la primera Persona, los infinito y perfecto, es conciente de sí mismo y de sus perfecciones. Tiene una idea de sí mismo.

El hombre, al pensar alguna cosa, se forma de ella una idea, que adquiere una existencia momentánea. Es un pensamiento transitorio, que luego desaparece dando lugar a otras ideas que siguen desfilando por su mente.

En Dios Padre, donde no hay imperfecciones ni nada accidental y transitorio — pues aquello existe solo en la creación, sujeta a las modificaciones, es la idea que se forma de sí mismo algo, sustancial y tan perfecto como Dios mismo.

Usando el término humano diríamos: es la reproducción perfecta y completa de la esencia divina, diferente por lo tanto de la imagen que reproduce el espejo. Esa idea que tiene Dios de su propio ser es el Verbo, la Segunda Persona Divina, el Hijo de Dios Padre, tan eterno como el Padre mismo.

Entre estas dos Personas divinas se enciende el amor mutuo, consecuencia lógica de la infinita riqueza de la Verdad, Bondad y Belleza eternas contenidas en la naturaleza divina común a los dos. Ese amor, por existir en el seno divino, no

puede tampoco ser accidental ni mutable, sino debe de ser sustancial y eterno.

Y como del conocimiento del Padre brotara el Verbo, por semejante manera, el amor recíproco de Padre e Hijo es tan substancial y fecundo que brota de él una tercera persona o sea el Espíritu Santo: distinto del Padre porque es término también de su amor, y distinto del Hijo, porque no es término de conocimiento.

Así tienen las tres divinas personas la misma esencia y son **UN SOLO DIOS EN TRES PERSONAS DISTINTAS.**

La débil inteligencia humana es incapaz de penetrar hasta las profundidades de Dios, por eso tropieza con oscuridades en el misterio de la Santísima Trinidad como en otros misterios de la fe. Pero los más geniales teólogos alcanzaron a entrever tan profundamente la naturaleza divina que no vacilaron en afirmar: Dios, por ser eterno, perfecto, inmutable y subsistente, debe ser trino en personas y uno en esencia.

Observando la creación visible hallaron también en el mundo un reflejo de la Trinidad que les indujo hasta la afirmación: todo ser perfecto debe ostentar el sello de la triadidad.

He aquí algunos ejemplos: el tiempo se compone del presente, pasado y futuro. Los objetos materiales se miden con tres dimensiones. La familia se compone de padre, madre e hijos. La delimitación más sencilla de la superficie es el triángulo, tomado por eso como símbolo de la perfección.

Aunque el misterio de la Santísima Trinidad excede de el alcance de la razón humana no se le opone y nos elevamos infinitamente sobre ella cuando humildemente nos persignamos: en nombre del Padre, del Hijo y del Espíritu Santo.

LA IMAGEN DE DIOS.

Como no hay Dios sin las tres personas y nuestra fe deja de ser verdadera si renegamos a la Tercera Persona de la Sma. Trinidad, así también un creyente que menospreciara y omitiera la veneración, que se merece el Espíritu Santo, expondría gravemente la salvación de su alma, porque el Espíritu Santo no puede santificar el alma que se le cierra.

Diré más: El hombre está formado a imagen de Dios, cuya semejanza existe no sólo en la inteligencia, que es su elemento principal, sino también en la nobleza del corazón, producto conciente de la inteligencia y voluntad, que puede ser alcanzada sólo con la ayuda del Espíritu Santo. En el caso contrario, si el hombre pierde de cuenta su vocación sobrenatural, si se deja llevar por el mezuino egoísmo, si se deja arrastrar por las pasiones de su carne, no solo pierde la dignidad humana, porque deja de ser templo del Espíritu Santo, sino también la filiación divina. Su catástrofe en el orden sobrenatural es completa, pero le sigue inevitablemente también la perversión completa en el orden natural, porque el hombre que se desliga del orden sobrenatural se deja arrastrar luego por su egoísmo y sensualidad hasta resultar más miserable y cruel que un monstruo.

El ser humano está obligado a cumplir los mandamientos, la inteligencia debe ilustrarse con las verdades reveladas, la voluntad ha de inspirarse en las sublimes virtudes y como de ella depende precisamente el valor moral del hombre y ella es dominio del Espíritu Santo, es evidente que la imagen de Dios en el hombre resulta destrozada, si al Espíritu Santo no se deja actuar. La humildad, la paciencia, la tolerancia, la sobriedad, la constancia, la fe, la esperanza y finalmente la caridad son propiedades que dan al hombre la verdadera imagen de Dios y todas ellas son fruto de la actuación del Espíritu Santo. Sin la veneración a El el hombre pierde su dignidad.

LA PLANTA EN PELIGRO.

Como los frios y las escarchas primaverales pueden arruinar los tiernos brotes de las plantas, de mo-

LA SANTA CONFIRMACION

do parecido corren riesgo las almas jóvenes no establecidas todavía en la virtud. La imagen de Dios, impresa en el alma desde su creación y elevada a la vida sobrenatural con el Bautismo, cuando se hace el cuerpo humano templo del Espíritu Santo, se pone desde ese momento el blanco de los ataques del demonio, por doble motivo. Primero porque es imagen de Dios, al cual el demonio odia con furia, y puesto que contra Dios resulta impotente, dirige todas sus sañas contra su imagen en las almas que están en la gracia de Dios; segundo porque el malvado envidia al hombre la dicha eterna del cielo, que el mismo perdió por su rebeldía contra Dios. Su furia contra el alma es tanto mayor cuanto más indefensa la encuentra, por eso dirige sus sañas más feroces contra las almas adolescentes.

Para su obra destructora se busca también aliados como malas compañías, libros, cine, escuela laica, indiferencia religiosa, respeto humano etc.

Así actúan por dentro las malas inclinaciones, consecuencia del pecado original, que el demonio sabe aprovechar magistralmente, por fuera el mundo que es el instrumento del demonio para hacer del hombre hijo de Dios una bestia sensual que terminará en la condenación.

Se despierta el yo, arrogante, con ganas de hacerlo todo a su antojo, de rebelarse contra los mayores. Aparece un hastío hacia las prácticas religiosas, fastidio contra los buenos consejos de los padres, cansancio para buenos libros y nobles amigos

El hijo, ayer un ángel todavía, dócil y cumplidor, se vuelve hoy terco, desobediente, antojadizo. Sale sin pedir permiso, vuelve cuando le da la gana, contesta con rebeldía, trae malas notas del colegio, rezongando escucha los reproches, roba dinero para ir al cine . . .

Y la niña, ayer todavía un encanto de su hogar, se vuelve hoy contestona, comodona, se pasa horas ante el espejo, no se conforma con nada, llena de caprichos, envidiosa con las hermanas, peleadora con todos, lee a escondidas cosas frívolas, busca malas amistades

A medida que crece el cuerpo y se desarrolla la inteligencia, debe formarse también la voluntad para mantener el equilibrio de un todo armónico según la imagen de Dios.

Si esos fenómenos de la malicia naciente fuera cosa del puro orden natural, podrían curarla los medios naturales de una buena educación; pero contra la acción diabólica los medios humanos resultan insuficientes. Las pasiones ciegas que se alimentan en astutos sofismas, los ideales falsos que arrastran el entusiasmo de los jóvenes moralmente muchas veces intachables; la vanidad y el orgullo que forman como un casco de acero en derredor del alma, son producto de las intrigas infernales contra la imagen de Dios. Por eso no pueden surtir efecto ni las amonestaciones, ni los restos, ni las súplicas ni los castigos, ni ejemplos ni premios.

Contra las armas de arsenal infernal hay que llevar armas que vienen desde arriba. Desde adentro viene el ataque demoníaco, desde adentro debe organizarse también la contraacción.

Contra el espíritu del demonio preparó sus armas también el Espíritu de Dios. Justo para lo peligroso de las tormentas primaverales, cuando la ayuda sobrenatural es más necesaria, está organizada la defensa, que nos ofrece la Iglesia con el 2do sacramento que es

El mismo Espíritu Santo, que formó la imagen divina en el alma, socorrerá en el momento preciso, para armar esa alma con la sabiduría, prudencia, coraje, humildad, piedad y constancia en el bien, con los Dones del Espíritu Santo que precisa el alma para desvirtuar el peligro de mentiras, calumnias, sofismas, ideales falsos, cobardía, respeto humano y el ardor de su propia sensualidad.

Ayudada así por la luz de adentro, y con la dirección sabia de los padres y de los educadores, puede la juventud esquivar las astutas trampas infernales y contrarrestar el fuego de su propia sensualidad.

Contra la corriente de la corrupción, que inundó al mundo hasta tal paradoja que la minoría forman ya los buenos entre el mar de la maldad universal y sistemáticamente organizada, es el hombre tan impotente con sus propios recursos como si quisiera detener una avalancha en su irresistible avance. Renunciar a los recursos que ofrece el Espíritu Santo para la formación de la juventud, es por eso, además de insensatez, un crimen, un asesinato espiritual. Y ese crimen cometen todos los que dicen resignados: "que le vamos hacer; así es el mundo . . ."

Es cierto que "así es el mundo", pero el deber cristiano y humano es, de ser digno de la naturaleza humana y de la vocación sobrenatural que hemos recibido, y necesidad nuestra es, salvar nuestra alma y las de los demás . . . Con el "que le vamos hacer", se dejan criminalmente libradas al naufragio las almas que con la ayuda de Dios bien podrían salvarse.

DE NADA ME SIRVIO

la Confirmación, dice más de uno . . . No se puede negar el hecho, de que a pesar de los sacramentos recibidos muchos permanecen igual, si no empeoran. Confiesan y comulgan, se han confirmado, pero siguen miserables, insoportables, infieles, mezquinos . . .

Pero no debe atribuirse ello a la ineficacia de los Sacramentos sino a la mala voluntad de la persona.

Ningún sacramento por regla común, obra de modo mágico, produciendo milagros de conversión. Todos los sacramentos exigen la disposición en el individuo. Es como la cera, que debe estar caliente para poder recibir la impresión del sello. Todos los sacramentos suponen cierta preparación. Donde existe la disposición correspondiente el sacramento produce su efecto.

Así debe de ser, puesto que el hombre tiene conocimiento y libertad. La dicha eterna, que le espera, será premio para sus actos meritorios que suponen como condición esencial la libre acción de la persona. Con su propia voluntad debe decidir cada uno sus actos. Donde hay de por medio coacción interna, el acto no es libre, por eso carece de todo mérito. Digo "interna", porque puede haber coacción externa, pero que deja lugar todavía a la libertad interior.

Es pues evidente que el efecto de los sacramentos no depende solo del acto externo de recibir la absolución, la ostia, la Confirmación etc., sino que el alma debe interiormente desear la gracia que traen los sacramentos y prepararse como exige el acto sagrado.

La disposición de la persona puede ser de grado menor o mayor la cual determina la eficacia del sacramento por parte del hombre. Pero es Dios quien reparte la gracia y puede darla abundantísima también donde la disposición es inferior. Pero no puede darla, donde la disposición es nula.

Pero tomando en cuenta los méritos la fe de los

demás que están interesados en algún alma, Dios posee el secreto de mover también al pecador resistente para que se haga digno de la gracia que necesita, y así se ven con frecuencia verdaderos milagros por Sacramentos, sea en los años de juventud o madurez, sea en el lecho de moribundo o en plena actuación pública.

El acto externo de sacramento, cuando no hay ninguna disposición interna ni siquiera intención de querer recibir una cosa sagrada, es estéril. Si además hay de por medio interés material, respeto humano o malicia, cuando se conoce la grandeza del acto sacramental, se comete un sacrilegio que aumenta más todavía la deuda del miserable pecador, que cargará sobre su conciencia como el traidor beso de Judas.

Pero no es cuestión solo del acto cuando se recibe el Sacramento. Puede darse el caso de que cumplidas las condiciones sin embargo los efectos deseados no se produzcan.

¿POR QUE?

Dios dió la gracia, pero no fué aprovechada. La gracia de Dios no quita a nadie el deber de actuar en cuanto esté en su poder. Si falta la actuación personal, la gracia queda como un capital muerto. Es como el cheque que se hace efectivo solo si el endosante lo presenta en el lugar debido.

Si hay pues gente que ha recibido bien los sacramentos pero vive prácticamente como enemigos de Dios, es porque ellos no hicieron nada para cooperar con la gracia. Aquellos "cheques", que contenían la gracia de Dios para ellos, quedaron inutilizados... y ellos mientras tanto andan como aquel hijo pródigo a quien sólo la extrema miseria abrió el entendimiento para comprender su enorme error de haber abandonado la casa paterna.

¡Ojalá que por lo menos no cierren su corazón a esa última gracia que quedó todavía reservada en sus depósitos espirituales profanados!

Alto es el cielo y solo los valientes lo conquistan, así dijo Jesús y quiso hacernos comprender de que Dios a nadie arrastra allí por fuerza. ¡Pero a todos tiende generoso su mano! ¡Más que eso no! ¡El hombre debe aceptar la mano que Dios le tiende... Debe cooperar con la gracia.

Las dos cosas: pues debe prepararse con devoción y fe, purificando el alma. Mucho más que pensar en los regalos del padrino debe concentrar su atención sobre los dones del Espíritu Santo que va a recibir. Luego debe cooperar con la gracia concedida, pues a medida que se la aprovecha va afluyendo siempre más copiosa.

EL HOMBRE HECHO Y DERECHO.

"Quien se avergonzará de mí delante de la gente, me avergonzaré yo de él delante de mi Padre" dijo Jesús imponiéndonos así el deber de ser fieles a su doctrina por dentro y por fuera. Seria es la amenaza de El para el caso contrario y bien hemos de tener en cuenta, de que al fin de la vida nos espera el juicio.

Muchas veces resulta difícil este encargo, pero el Espíritu Santo, que convirtió a cobardes pescadores en grandes apóstoles y conquistadores del mundo, se encarga también de producir el mismo milagro en todas las generaciones cristianas. Con su asistencia todas tenemos la sabiduría, constancia, coraje y luz para poder resistir intrépidos a la mentira, calumnia, burla, desprecio y violencia de la chusma o de los perseguidores y vasallos del demonio.

Las acciones mismas del Sacramento de la Confirmación expresan simbólicamente la gracia que proporciona.

Con la señal de la cruz persigna el obispo al confirmando en la frente, punto más visible del cuerpo: señal de que no hay que avergonzarse jamás de la fe, habrá enemigos y peligros, amenazas y violencias, habrá quizás hasta persecución... Entonces ha de recordar el cristiano la cruz de Jesús y seguir a su maestro también en ese camino. No ha de acobardarse, pues sufriendo con Cristo también triunfará con El.

El crisma, aceite consagrado el Jueves Santo por el obispo, con el cual se realiza la unción de la frente, significa la abundancia de la gracia que brinda el sacramento. Por más difícil que fuere la tarea de conservarse fiel a Dios, la gracia será sobreabundante. Jesús es un buen capitán, que para su ejército preparó numerosas armas para el combate espiritual. Es sólo cuestión de quedar en todo momento decidido y valiente. El triunfo está asegurado. Si ha de ser ganado el triunfo al precio de la sangre y de la vida, no importa; porque el premio será inmensamente más sublime.

Con una palmada toca el obispo la mejilla del confirmando simbolizando: Aunque debas soportar bofetadas por el nombre de Dios, no vaciles. No temas ni siquiera a los que matan el cuerpo, pues luego ya no tienen nada más que hacerte. Teme, sí, a aquellos que pueden echar a la perdición tu cuerpo y tu alma. Debes ser hombre completo, soldado valiente en la defensa de tu alma, de la Iglesia y de la gloria de Dios. Jesús estará contigo armandote para el ataque y contrataque. Pero has de estar listo en todo momento.

Los regalos que suelen dar los padrinos también tienen relación con el sacramento en cuanto simbolizan los dones del Espíritu Santo. Pero el regalo más trascendental debe ser el ejemplo de los padrinos, sus amonestaciones y preocupación, para que sus ahijados aprovechen de la gracia recibida en la Confirmación.

¿LA CONFIRMACION ES INDISPENSABLE?

Cierto es que la ayuda del Espíritu Santo es indispensable. Sin ella flaquea la voluntad humana, falla la inteligencia, sucumbe el hombre a las mentiras, calumnias, engaños, pasiones e iusiones que maneja el demonio.

Los mismos apóstoles a pesar de las enseñanzas del mejor maestro, Jesús, quedaron inseguros. Jesús mismo afirmó que no llegarían a comprender debidamente su doctrina ni transmitirla hasta que no hubieren recibido al Espíritu Santo. No fué por eso la Resurrección de Jesús que les afirmó para el apostolado

Rihenberk, un pueblo de Litoral esloveno, que quedó destruido, está levantándose de las ruinas y con angustia esperando la ansiada libertad, que le viene muy distinta de la aspirada.

sino la venida del Espíritu Santo en el día de Pentecostés.

Sin la veneración al Espíritu Santo y sin su sello queda uno incapaz para el combate espiritual y más todavía para el apostolado. El olvido del "Gran Desconocido" significa siempre una pérdida grandísima para las almas, para la Iglesia y para toda la humanidad.

Para convencerse de eso basta hacer una mirada sobre los años pasados. A pesar del gran grado que alcanzó la civilización, a pesar de infinitas instituciones filantrópicas y frases hermosas acerca de la fraternidad universal, cayó el mundo en brutalidad como jamás se ha visto. Las dos últimas guerras son una comprobación horrible, a donde llega el mundo que se olvida del Espíritu Santo. Inútil fué la repetida voz de los pontífices que amonestaban al mundo cristiano por el olvido del Espíritu Santo. Así se hizo dolorosamente verdad la profecía de San Juan: porque decreció la caridad, creció la iniquidad.

Evidente es pues que el mundo sin el Espíritu Santo cae en ruinas. ¿Quién podrá discutir pues, si es la Confirmación necesaria o no? Para todos los que conocen este sacramento y pueden recibirlo es obligación, mientras que los ignorantes y los imposibilitados pueden recibir sus dones por otros conductos, ya que el Bautismo y la Comunión como los demás sacramentos todos, proporcionan la gracia santificante y con ella también los dones del Espíritu Santo en grado inferior.

LA CRUZADA DEL SIGLO XX.

Los horribles estragos de la guerra anterior indujeron a la organización sistemática del trabajo para abrir los corazones a la gracia del Espíritu Santo. Se fundó la Acción Católica que debería actuar como escolta del Espíritu Santo y su instrumento.

Esta última guerra inundó el mundo con tantos odios, ocasionó tantas crueldades, derramó sangre y dejó a la humanidad hundida en un abismo de tantos rencores que parece ya imposible hallar un modo de restablecer la paz. Olvidando el mundo la paloma de la Trinidad quedó privado también de aquella que puede traerle la paz.

Estamos frente a grandísimos errores y herejías como el mundo jamás vió tan peligrosos. El comunismo con su satánico odio contra Dios y todo lo que es santo, hace su marcha triunfal. Pueblos enteros sucumben a sus engañosas promesas. Cuando ya es tarde reconocen su error. Explicarles antes acerca del ene-

migo es cosa estéril. Ni pláticas religiosas, ni conferencias políticas, ni ejemplos de las víctimas de la "religión del odio" surten efecto, ni las guerras atómicas podrán detener su marcha funesta.

Sólo la cruzada bajo la dirección del Espíritu Santo, cuyo objetivo principal debe ser hacer volver al mundo la caridad cristiana, profundizar la fe, dar ejemplo de desprecio de las cosas perecederas, podrán desvirtuar el veneno mortal que apostó al mundo y romper las cadenas del odio que oprimen los corazones.

Sublime es la misión que debe cumplir la Acción Católica abriendo al Espíritu Santo el camino para entrar en la vida de la gente. No hemos de acobardarnos frente a esa misión porque Jesús mismo asegura: no debéis de turbaros pequeño rebaño . . . Confiad porque yo he vencido al mundo . . . La tarea de los apóstoles no fué menos difícil y con la ayuda del Espíritu Santo lograron transformar al mundo. Lo mismo puede suceder y sucederá otra vez . . .

Pero lo que ha de tenerse en cuenta es de que el trabajo debe de ser empezado por dentro. Primero hay que restablecer el reinado del Espíritu Santo dentro de los trabajadores de la Cruzada. Primero debemos de tomar posiciones en nuestra propia persona y hacernos dignos instrumentos del Espíritu Santo. "Por ventura no sabéis que vuestros cuerpos son templos del Espíritu Santo, que habita en vosotros, el cual habéis recibido de Dios? pregunta San Pablo (I. Cor. 6, 79). Primero es la propia santificación, para que seamos realmente templos del Espíritu Santo y luego serviremos como instrumento útil para restablecer el reinado del Espíritu Santo en el mundo.

A un famoso predicador anglicano se presentó, luego de un sermón, una vieja y le pidió que predicara alguna vez sobre el Espíritu Santo. Se sorprendió el predicante a quien jamás se le había ocurrido ni siquiera pensar sobre el tema. Con todo se dió al trabajo. Pronto dióse cuenta, que los teólogos protestantes no sabían nada del Espíritu Santo, lo cual le indujo a recurrir a escritores católicos. El estudio sobre el Espíritu Santo tuvo por resultado su conversión (1851) de allí surgió luego el famoso cardenal Manning, cuya conversión es una prueba práctica de la inmensa fuerza que tiene nuestra fe y nuestra devoción al Espíritu Santo. Confirmamos también en el hecho de que por su intermedio hemos de salvar nuestra juventud y reconquistar para Dios el mundo enloquecido y endemoniado.

NA OSOJNIKU V HALOZAH, vzhodno od Ptuja je bil grad, ki so ga razlastili. Zemljo nemškega posestnika je dobila zadruga 14 družin. Tem sedaj pomaga oblast, da bi celo posestvo spremenile v velik sadovnjak. Zasaditi mislijo zlasti breskve in razno prillikavo drevje, ki bo v treh štirih letih dajalo prve plodove. Z buldozarji ki so jih dobili od UNRRA-e podirajo dosedanje drevje in trebijo del gozda, ki se spremeni v saden vrt.

OBDELOVALNE ZADRUGE. Na Primorskem je po "Ljud. prav." 23. dec. prva taka obdelovalna zadruga v Gabrovici v Slovenski Istri. Tam je bilo mnogo razdejane, pa sedaj skupaj popravljajo. Skupno hočejo obdelovati vso zemljo. Napravili bodo zato tudi en skupen hlev. Poročilo pravi, da je večina vaščanov vstopila v zadrugo.

KOČEVSKA KOLONIZACIJA. — Večina prejšnjih prebivalcev je odšla na Krško polje, od tam pa v Nemčijo. V zapuščenih vasi prihaja novo prebivalstvo. Nekateri vasi so že znova naseljene: Stara cerkev, Šalka vas, Željne itd. V drugih

vaseh delajo kaznjenci, obsojeni na prisilno delo. Novi priseljenci so iz raznih krajev: Iz grosupeljskega okraja, iz Suheljskega, iz Bele krajine, iz Loškega polja, in Čabranske doline. Tudi nekaj skupnih obdelovalnih zadrug so ustanovili s pomočjo vlade. To je nekak poizkus, kako se bo obneslo skupno gospodarjenje.

PRVI VLAK V METLIKO. Silno velikega dela je dal viadukt pri Otovcu in most čez Krpu. Sedaj je promet že vzpostavljen, ne gre pa še vlak naravnost do Karlovca.

LJUBLJANSKI KOLODVOR je stara zadeva, katera nikdar ne pride do popolne rešitve, sedaj je zamisljena rešitev s tem, da bo glavni kolodvor ostal samo za osební promet, tovarni promet pa bo osredotočen v Zalogu in Rakovniku.

BELGRAD bo zidal. Preje so tekli slovenski denarji. Belgrad je pa raste. Sedaj napovedujejo tudi velik načrt za Novi Belgrad, kateri bo dobil nove mestne dele na izlivu Save v Donavo. Tam bo

zrasla centralna hiša komunistične stranke za Jugoslavijo. Razpisane so tri nagrade v zneskih 300.000, 150.000 in 75.000 Din za najboljše načrte.

Tudi predsedstvo vlade bo dobilo velikansko novo palačo. Tretja palača bo za narodno skupščino.

TRST. Nove meje še sedaj niso definitivno določene. Tržič bo pripadel Italiji. Pri Devinu bo meja zavila proti severu, kjer bo svobodno mesto Trst imelo 4 km meje z Italijo. Tam nekje na Grmadi bo stik trojne meje, nato pa bo tržaško-jugoslovanska meja obkrožila Trst tako da bo ta meja dolga kakih 110 km. Najnovejši podatki o tem so še neznani, gotovo pa je to, da se na obeh straneh mrzlično dela. — Ameriške čete bodo držale okupirane kraje severno, Angleži vzhodno, Jugoslovani pa jugovzhodno od Trsta.

NABREŽINA. V Senigaliji v begunstvu je umrl obče spoštovani dr. Anton Brumen, rojen v Nabrežini. Bil je višji železniški uradnik v Ljubljani.

PO ARGENTINI SEM IN TJA

Mar del Plata . . . Srebrno morje ali pa "denarja na kupe" . . . Ime je tako in res vleče radovednost, toda mene ni vleklo ime. Saj že vem iz mojih prejšnjih potov tja doli v slovito kopališko mesto, da morje ni nič bolj "srebrno" kakor kje drugod, da je razburkano kadar pride vihar . . . da je pač morje po barvi, vonju in okusu . . .

Denarja na kupe pa nemara res vtegne biti, kajti če ne, ne bi v eni noči zaigrali na ruleti po 5 milijonov pesov . . . Pač taki gredo, ki denarja na kupe tja neso, in ga seveda tam tudi zapravijo . . .

Štiri leta so že minila, ko sem bil zadnjič v Mar del Plati, zato je bilo spet treba obiskati rojake in tako sem storil.

V tistih dneh, bilo je 9 marca, je bil naval v Mar del Plata še vedno velik. Vsak dan je potovalo tja gotovo tisoč ljudi, zato si moraš vozni listek preskrbeti vsaj dva tedna preje. Na srečo sem jaz imel listek v redu za vlak ob pol ene.

V nedeljo je pa opravka veliko. Najprej doma pri Sveti Rozi do devete, potem pa kar jaderno na Paternal, kjer je bila maša ob 10 uri.

Pa menda ne boste tešč hodili na dolgo pot, je menila sestra Venceslava in me povabila na kosilo.

Jaz Vam bom pa kovčeg ponesel, če želite gospod Janez, se je ponudil Bojan.

Torej kar hitro žlico v skledo! Ne vidite, da je že pol poldne ura? Vlak iz Paternala ob 11.48, da pridete na Constitución ob času! tako je zračunala sestra Venceslava.

Poštajna ti taka! Pa se res že mudil, tako je pokazala ura. Bojan, kar steci in vzemi listek za oba! Če me prav ne boš nikjer videl, kar hodi in me tudi v Retiru ne čakaj, ker če bi res zamudil vlak na Paternalu si bom že kako pomagal na Constitución, tako sem odločil.

VLAK PA JE ODPihal . . .

Odhitel Bojan, jaz pa hitel z žlico. Pač bi se oparil, če bi juha ne imela časa preje da se pohladi . . .

Ne, gospod Janez, z juho se že ne boste oparil, pač pa se mi zdi da z vlakom, tako je menila sestra.

Pogledam na uro. Še 4 minute! Ravno prav! Torej z Bogom sestra!

Srečno rajšo gospod Janez!

Hitro po ulici Morlote in na Osorio! Neko sumljivo vreščanje je bilo slišati iz postaje. Pa menda vendar ne bo vlak šel pred časom!

Na, tu ga imaš! Vlak je že odhajal . . . in Bojan in moj kovčeg Torej Srečno pot lukamatija, sem mu želel s tistim dolgim pogledom, s katerim loviš, kar ti je za vedno ubežalo . . . Pesjan ti grdi! Sedaj pa le glej, Janez kako si pomagaš naprej. Na Constituciónu vlak ne bo nič čakal . . .

Seveda ne bo, mi je prekinil misel rojak, kateri me je v tem nevšečnem trenutku opazil.

In praskati se za ušesom tudi ni nikak izhod iz zadrege. Torej kar hitro nekam iz mesta.

Zastonj sem gledal za taksijem. Boš ga že videl tako uro! . . . Pa vseeno sem poklical angela varha, naj se sedaj malo pobriga zame . . .

Ni mi pripeljal taksija, toda pred nos mi je postavil tramvaj 95. Torej kar na tega . . . Na Av. San Martín sem bil že na tleh, da poiščem kakega bolj urnega konja. Prišel je kolektivo 106. Torej kar nanj in bo kar bo . . .

Ni se mu mudilo tako kot meni! Celo to mi je re-

kel, da rabi do podzemske 20 minut . . . Iz te moke že ne bo kruha! . . . Med tem je pa moj angelček le bil na delu. Kar nasproti mi je pripeljal taksi . . . Kot bi trenil sem bil na tleh. Šofer je iz kolektiva še nekaj godrnjal, toda jaz sem mu vožnjo počteno plačal, če sem jo pa skozi napačna vrata popihal, to menda ni nikaka hudobija v takem slučaju . . .

Ura je bila že poldne . . . Kar hitro! Na Constitución! . . . Pa sva pognala, da sem se komaj zavedel, kdaj sva šinila mimo Svete Roze. 12 minut pred odhodom vlaka sem bil na mestu in takoj dobil sedež.

In Bojan s kovčkom? Kod hodi? . . .

Neizprosno se je pomikal kazalec na uri. Zastonj sem čakal pri izhodu iz podzemske. Bojana ni.

Na. Ta je pa lepa! . . . Še eno minuto časa imam. Toda raje držim vlak za rep, da se mi ne izmuzne še ta, kot oni na Paternalu. Še prav na koncu vlaka sem čakal . . . Vlak je potegnil . . . Bojana nikjer . . .

Morda bi kdo drugi prišel v slabo voljo ob taki priliki. Meni se je pa vsa zadeva zdela tako komična, da sem se sam sebi smejal . . . Zamudim vlak na Paternalu, zato da ujamem drugega na Constituciónu. Če bi onega dobil, bi očitno prišel tako pozno, da bi zamudil tega . . . In sedaj brez sukneje, in doli v Mar del Plata je hladno! Na srečo sem imel vsaj aktovko s seboj in denar. Zmrznil menda ne bom. Se bo že dobil kak Sveti Martin ki mi bo dal pol plašča, če ga bo treba . . . Nevšečno je pa to, da so ostale v moji prtljagi tudi druge stvari, katere bi nujno rabil . . . Kako bom poiskal naše ljudi, če pa nimam naslovov? . . .

Kaj bi si delal nepotrebne skrbi. Pravi božja beseda, da nihče svoji postavi ne more pridejati da bi bil bolj velik, pa če se še bolj trudi . . . Tudi jaz z vsemi napornimi mislimi ne bom priklical mojeprtljage. Kar doma naj ostane . . . Vzel sem si brevir in pozabil na nečimerne stvari tega sveta. Saj imamo nad seboj Boga, ki po očetovsko skrbi za svoje . . . In je res tako lepo ljubeznjivo potegnil megle čez nebo, da je bila vožnja nad vse prijetna, ker ni žgalo ostro sonce. Lepšega potovanja si pač nisem mogel želeti. Saj je par dni preje tudi dež zalil deželo, da ni vlak dvigal nobenega prahu

Jaderno smo brzeli tja proti Brandsenu, kjer smo postali za hip, nakar se je pognal vlak s stokilometer-sko brzino tja v širono polje. Tu pa tam vas ali v skupini drevja samotra domačija, tu pa tam skupine ljudi, avtomobil ali kamjon, ki je prinesel izletnike na piknik . . . Gosposko je drvel vlak in igraje puščal pulmane za seboj na cesti, ki spremlja vlakov tir skoro celo pot do Mar del Plate. Tu pa tam smo šinili čez most, brez postanka skozi Dolores in Chascomus. To se pravi vožnja! 420 km v 5 in pol urah!

ČIGAVAVA JE PA SUKNJA!

Točno kot ura smo prišli. Mesto je sicer popolnoma kvadratno izdelano, tako da je orientacija prav enostavno, toda vseeno človek kmalu pozabi, kam naj krene. Zvonik svetega Petra je viden od daleč, tako da sem brez vprašanja kar tja nameril korak.

Taksiji, kočije, kolesa, pulmani, tramvaj, vreščoč zvočni kamijon za propagando, ženske v hlačah, to je cestni vrvež tega mesta.

Kmalu sem stal pred župniščem, toda živega človeka nikjer, zato sem krenil v cerkev. Mogočna stavba je bazilika sv. Petra v čistem gotskem slogu. Čeprav največ ljudi gre v Mar del Plata le na zabavo in na kaj manj pohvalnega, je vendar vsak čas v cerkvi obi-

lica ljudi, kateri zatopljeni v pobožno molitev kažejo da ne žive le za denar in zabavo, temveč da gledajo tudi v večnost.

Pod glavnim oltarjem je kripta, v kateri je 7 relikvarijev z relikvijami premcnjih mučencev in svetnikov svete Cerkve. Na dolgem seznamu najdeš imena nekaterih apostolov in nebroj svetniških imen, med katerimi prav verjetno najdeš tudi tvojega patrona. Številka pove v katerem relikvariju se hranijo zemski ostanki svetnikov. Te relikvijarije je dobila cerkev sv. Petra iz Rima. Je menda to pač najbolj bogata zbirka relikvij v celi Ameriki.

V sveči tihoti božjega svetišča pač človek vse drugače doumeva zemeljske stvari in spreume, kako prazen in nekoristen je divji lov za zabavami, užitki in srečo, katero love posvetni ljudje . . . 2000 let bo kmalu, bo so živeli nekateri teh, katerih ostanki se hranijo v relikvijarijih. Danes je njihova pridiga pač glasna in jasna: prazno in ničevno je vse, razen Boga ljubiti in njemu služiti. Vse skrbi, dobrote, bogastvo, revščina in trpljenje in sama smrt je že davno minilo. Kako zelo so Bogu hvaležni za prejeto milost prave vere, kako so srečni, da so se znali odreči pozemskim stvarim, v kolikor so ovira večni sreči . . .

Zaskripalo je nekje; zaslišal se je zvon; ura bije... Zavedel sem se, da moram naprej. V župnišču sem našel duhovnika, ki me je ljubeznjivo sprejel. Pa glej! Saj to so pa znani ljudje! Seveda! Gospod Janez, vi tukaj? . . . Kar takoj smo bili na jasnem: Povabili so me na — večerjo . . . In zakaj ne bi šel! Saj sem bil brez vsake določene dolžnosti tisto uro . . .

Toda ko sem stopil na cesto, me je kar streslo, tako se je shladilo med tem . . . Hm, takole ne sme biti . . . In kje naj vzamem suknjo? Moja je v Buenos Airesu . . . Bom že kako kaj našel, tako sem odločil in krenil nazaj v hišo. V obednici je visel plašč . . . Tale bi se mi prilegel . . . Toda kje je njegov gospodar? . . . Saj sem v hiši dober znanec in lahko rečem — prijatelj . . . Kaj bi ugibal. Kar po plašč, pa grem! . . . Sapraniš mi je prav prišel!

Bilo je že precej pozno, ko sem se vrnil.

Na vse zadnje vendar! Kod pa hodite, gospod Janez. Po celem mestu vas že iščemo . . . O, glejte ga no! Pa prav tako suknjo imate kot je moja, je menil ljubeznjivi gospod župnik P. Zabala, ko mi je stisnil roko.

Le dobro jo pogledajte. Tudi jaz mislim da je vaši suknji zelo podobna . . .

Prav ste napravili gospod Janez; na razpolago vam je dokler želite, tako je odločil gospod župnik, ko se je najprej široko nasmejal moji dogodivščini o zamujenem vlaku . . . Saj pravim, da gospodu Janezu se vedno kaj posebnega pripeti . . .

HOLA, HOLA, TU MAR DEL PLATA . . .

Bolj nevšečno bo pa, kako poiskati ljudi brez naslovov. Lupina bom že našel, tako sem vedel. Po njem pa tudi ostale. In tako se je res zgodilo. Naslednje popoldne sem že potrkal na njihova vrata in po njih in z njihovo ljubeznjivostjo sem našel še isto popoldne večji del rojakov v dobrem zdravju in zadovoljstvu . . . Toda mladina? Pred 4 leti so bili še otroci, danes pa že kar gospodične in celi možje . . . Dosti smo imeli za pokramljati. Obudili smo si spomine na prejšnje čase in na domače kraje, pogovorili se o časih in ljudeh sedanjosti in kaj želimo in kaj je prišlo in kaj ima priti . . . Dela in zasluzka je dovolj . . . Vedno kaj znanih gostov Slovencev, ki prihite na počitnice.

Tudi na drugem koncu mesta je naših ljudi. Pred 4

En marzo visitó el P. Juan a sus conacionales en Mar del Plata, donde residen unas 15 familias eslovenas. En la calle Cincuentenario y Córdoba tiene su casa la familia Lupin, algunos de cuyos miembros aparecen en la foto.

leti so živeli na drugem koncu republike in se pred nedavnim priselili v Mar del Plata. Kako naj jih najdem. Zvenela mi je pač v spominu številka ulica 9 de Julio 3900 . . . Morda jih pa najdem . . . Stopim v mesnico ali almacén . . . Ne boš jaka! Katera mesnica, kateri almacén, če pa ni videti nič takega tam? . . . Pač čudna ulica, da nima almacena . . . Tamle je brivec! Ta bo pa še najboljši! . . . Jaz sem pa tako njegovega dela potreben. Lasje so že dolgi, britve nimam s seboj . . . Kot nalašč. Brivec je že dolgo v tem poslu in na tem mestu . . . Morda pozna naše ljudi po bradi in po brkah. Kot brivec je svoje delo lepo naredil, kot svetovalec pa ni veljal . . . Naj vprašam tega in onega in tistega . . . Nihče mi ni vedel sveta . . .

Gledam ali sanjam? Ali ste res vi, gospod Janez, me pozdravi dober prijatelj iz Buenos Airesa, ki je vstavil pred mano svoj avto . . . Prav živa realnost je bila. Tako živa, da me je kar v voz pozval in na svoj dom zapeljal, meneč: najbolj enostavna stvar na svetu je rešiti vašo zadrego, če imate v Buenos Airesu koga, ki vam lahko da naslov. Tukajle imate telefon . . .

Počakal sem eno uro . . . Pa kaj bi pravil "počakal", saj smo imeli več kot za tiste minute pomenka, pa sem dobil zvezo s Paternalom.

Tukaj Mar del Plata . . .

Vi ste, gospod Janez, je odgovorila sestra Venceslava . . . In vaš kovčeg? . . . Sestra je seveda že zvedela zgodbo o zamujenem vlaku . . .

Samo za trenutek, pa vam povem naslove . . . 2 minuti, pa sem vedel, kar mi je manjkalo . . . Sedaj pa naj le bo moja prtljaga kjer hoče. Suknjo imam, naslove sem dobil, drugo bom pa že še ta dva dni popršil, ki jih imam pred seboj . . .

Naslednje jutro so vrabci tako zgovorno čeburnjali, da so me kar iz postelje vrgli . . . Saj res! Tako krasno jutro je danes! Mašo imam ob 9 uri, tako da imenitnega časa imam za

SPREHOD NA OBALO . . .

Kar naravnost na morje, v smeri, kamor padajo številke je moraš ubrati, če hočeš priti do obrežja . . .

La Perla . . . Tole uro je res nekaj krasnega. Niti vriščečega kričanja niti človeške golote ne vidiš nikjer. Prijazni valčki se poganjajo zaporedno na peščenino, na kateri puščajo penasto sled ob svojem umiku. Tamle na zavinku pa se lomijo valovi v ostrih pečinah in sujejo v vis visoke curke ki se razpenjujejo v mavričnih barvah . . .

Tukajle se obala strmo dvigne. Prav doli za vodo so izsekali gladko cesto in čez strme pečine so speljali drugo, med obema pa zeleni v breg v bohotnem rastlinju prepletenem s plavimi, ronatimi, rdečimi in rmenimi cvetovi . . . Od ceste na znotraj pa hišica

pri hišici, ena lepša kot druga v prečudnem bogastvu arhitekture, okrasja, oblik, velikosti

To je pač slika, katero moraš vdieti in jo gledaš in gledaš in ji ne prideš do tal. Tukaj pač argentinsko bogastvo tekmuje v razsipnosti in čeprav je bogatin skop v delitvi svojega bogastva pa le ni mogel monopolizirati krasote, ki jo je nakopičil vzdolž obale, kakih 15 km na dolgo. Brez vstopnine stopaš po cesti in uživaš to rakozno lepoto, ki je res raj, ki si ga ne moreš lepšega predstaviti — divna slika. Le "kazino" s tistimi nakaženimi stavbami "kazi" to lepo sliko, katero pretiga na dvoje. Zares prav simbolično nosi ime, ker res kazi . . . ljudi na znotraj, sliko pa na zunanaj. Pač ni nobena stvar tako lepa, da je ne bi mogel sprideni človek izkaziti . . . Tako kazi tudi krasno sliko naravne in umetno zgrajene lepote, ki se ponuja očesu vzdolž te krekrasne obale Atlantskega Oceana.

Kakor se sproščeno in radostno nasmeje človek ob divnem pogledu na to rakozno sliko lepote, tako pa najdeš nakazo besnosti in zlobe med stenami kazine. Ta si je zaril piste v lase in škriplje z zobmi, oni si besno grize nohte radi zgubljene igre, a tisti tam se široko reži, ker se mu je nasmehnila sreča . . . Tisoči in stotisoči gredo na igro, katera ima pogosto brdlike epilog v tragedijah, ki se končajo pod pečinami v besnih valovih . . . Vsako leto je nekaj takih obupnih zaključkov rulete, toda časopisi o tem malo povedo, ker pač ne gre prav v račun tistim, kateri s človeško igralsko strastjo delajo dobre kupčije . . .

Grcbokop mnoge družinske sreče je kazino Onstran pa se ti zopet nasmehe idilična podoba raj-

ske slike vil vtkanih v zelene in cvetne preproge. Uro in tudi dve lahko hodiš in na vsak korak boš našel nekaj novega, nekaj vrednega zopetne pozornosti in če se vrneš nazaj po isti poti, bo vse spet novo in sveže.

Kar hitro je prišel zadnji dan. Maks, ljubeznjivi rojak, doma iz Jurkloštra, ki živi tu z materjo ter sestrami in svakom prišli so iz Čaka — mi je ponudil auto, s katerim sva napravila nekaj naglih pohodov. Prav za zadnji dan sva jo ubrala v Las Copelinas.

Brez dvoma je to eden najbolj lepih izletov, ki ga moreš napraviti iz Mar del Plata, 55 km daleč se vije cesta skozi valovito pokrajino, obide brda, ki so na las podobna Krasu, zavije v senčen gozdiček, teče ob jezeru in slednjič postane v idilični dolinici, kjer toči mogočen studenec sladko vodico . . . Ha, to ti je prava studenčnica! Taka kot sem jo pil v tolikih slovenskih studencih, kjer vre izpod skal in po žlebu v korito, kjer napaja žejno žival . . .

Mojo pozornost je zbudila popisana tabla, kjer se bere, kakšne rudninske elemente ima ta voda . . . Seveda. Če bereš tiste številke, se ti zazdi, da je to res nekaj čudežnega, če pa trezno pomisliš, se pa zaveš, da bi studenčnici slovenskih dolin in planin tudi lahko priložili tako dolgo tablo, toda mi smo vodo le pili, bili zanjo Bogu hvaležni in ji pustili, naj krepča telo, ne da bi zato rabil kemičnih analiz . . .

Tamkaj v prijetni senci, ob žuborenju vode je zažvrgolel tudi ptič. Kar naslonil bi se človek in zaživel spet idilo tistih časov ko sem tekkel s pastirsko palico za kravami . . . Škoda, da je bil čas tako kratko pomejen.

LJUDSKI TOŽILEC je nova ustanova v Jugoslaviji. Listi objavljajo kakšne naloge ima: Paziti mora, da je vse v skladu z novim redom. Da se zakonski predpisi pravilno izvajajo, kontrolirajo delo v fabrikah, nadzorujejo poslovanje krajevnih odborov, zadrug, vasi in ljudskih govoric. Posebno morajo paziti na sovražne elemente in reakcijo.

IDRIJSKE ČIPKE. Obnovljene so čipkarke zadruga v Žirek, Gorenji vasi in drugih krajih. Na uro zasluži čipkarica 3—4 Din. Dobra čipkarica more zaslužiti do 60 Din, na dan. Poročila v listih povdarjajo, da je treba paziti na politično usmerjenost čipkaric.

POGOZDOVANJE. Stari problem Krasa je spet na dnevnem redu. Čas je prinesel nekaj skušenj, po katerih na Nanosu ne uspeva črni bor pač pa rdeči, ki pripravlja tla za smreke.

ŠENT LOVRENC na Dravskem polju. Piše župnik Špindler . . . Verjamem, da Vam vrnitev domov, kamor vas vedno bolj vleče, še dela težave. Bog daj, da bi čim preje minile . . . Pozdravljam vse naše ostale izseljence. Želim, da bi se kmalu vsi srečni vrnili v domovino. Doma boste našli dom in tudi tarne cerkev lepo električno razsvetljeno . . .

ROČINJ-GORICA . . . Prestali smo nekaj groznega. Bombardirali so neprestano. Živeli smo v kavernah in galerijah. Imeli smo življenje psa. Prestali smo in potem je prišel drugi strah. Pri nas so dali Jugoslaviji in pri Solkanu je meja z Italijo. Cele družine beže proč. Ljudstvo je brez glave, tako tudi mi. Jalostno je zapustiti svoj dom in bežati v tujino . . .

Pri nas je vse zelo drago. Delavec dela 20 dni, da zasluži par čevljev, ki so 5—7000 lir. Cuker je po 1200 lir, mast 800, moška obleka 25.000 . . . Jaz in sestra sva bili med vojsko pri Uršulinkah v Gorici . . . Sedaj sem bila operirana. 160.000 lir je bilo stroška . . . V Kanalu ni zdravnika; je zbežal.

GRGAR . . . Tukaj so težke stvari. Veliko družin gre proč, ker pride Jugoslavija in se bojimo kaj bo s tem režimom . . . Mislim priti s celo družino kar v Argentino.

KOJSKO. Piše Anton Komavli Kmalu bomo imeli jugoslovansko vlado. Amer, čete gredo proč. Drugi sin Karla Bevičiča se je poročil z eno iz Šmartnega. Sosed Polde je poročen in ima že 3 punce. Franc je sam in živi v baraki v brdaji. Tvoja hiša je zelo pokvarjeno. Sedaj ne dajo nič fita, ker ni naše oblasti. Ko bo ta prišla bo najemnina zelo nizka.

VRTOVIN. Piše Marija Šatej, Nemci so hodili po noči okoli naših postelj z nabito puško. Naš Pepe je bil v gozdu v najhujši zimi. France in Cene Lozarjeva sta ustreljena. Stanko Gregorjev tudi. Ulovili so ga za hišo na Bazarjevem. Tončka Stavščičevega, ki je bil duhovnik, so ustrelili v Rihemberku; Pepe, njegov brat je umrl za lakoto v Tribuših partizanih. Na Brjah je zgorela cela vas . . . V Gorico ne pustijo nesti nič in iz Gorice tudi ne gori. Na Lejaji je meja. Tam vizitirajo. Ni moči nič kupiti. Denar ne velja nič. 10 lir je za 1 liro. Naša lira velja samo za partizane, in Brjah so talijanske. Pod mostom so Amerikanci in Angleži, Pepe Šatej je to leto doma. Zidali so cerkev sv. Pavla, v spomin za vse padle. Vsak je plačal 1000 lir in so vsi zapisani.

KUZMA, PREKMURJE. Trno žmetno čakamo, ka so ešče nej došli pačji. Iz sakše države ido. So tu takši, ka so dobili že po tri pake, pa velke, Roža nam je poslala pak od 5 kil. Deca je vesela skakala, daa nas tetica nej pozabila. Pri nas je trno slabo. Gvanta ne dobimo nikaj, ka je vse na karte.

RAVNICA PRI GRGARJU . . . Loize Pušičev iz Pripeči se ni vrnil. Nemci so ga odpeljali. Obkolili so vasico, ustrelili dva partizana. Na srečo da niso vse požgali. Rudolf Pavlinov je bil zaprt 9 mesecev in starejša hči Kristina, vsi so bili zapodeni iz hiše. Mi imamo še sedaj eno družino

iz Trnovoga, ker tam je bilo vse požgano. Justino Znidarjevo je ubilo pred hišo. Sina ji je ubilo pa na Hrvaškem. Feodorja Ilhanovga so ustrelili na Trnovem, Tončeva sta oba invalida. Mirko Znidarjev je prišel sedaj iz vojske. Pavlinovim je pogorela štala 5. jul. 1945, sin jim je padel. Še danes so brez strehe.

V KRANJU so obnovili tovarno usnja "Standard".

LJUBLJANA, V porodnišnico je bilo sprejetih 3673 žensk za porod in je bilo 3557 otrok rojenih.

METLIKA. V begunskem taborišču v Senigaliji se je poročil FRANC ŠTEFANIČ, čevljarški mojster iz Križ. vasi. Nvesta je ROZALIJA RUPNIK. Za priči sta bila Franc Černogelj iz Božakovega in Nemanč Jože iz Zelebeja.

SEVER IN COMP. Znana veletrgovina s semeni v Ljubljani je tudi prišla na vrsto. Med vojno je Sever napravil debele dobičke z 179.000 kg suhih gob, katere je prodajal Nemcem in Lahom. Obsojen je Sever na zgubo vsega imetja, poravnavo sodnih stroškov, zgubo političnih pravic za eno leto in na 19 mesecev prisilnega dela.

POLHOV GRADEC. Obsojen je bil na 2 leti in pol in krajše sodnih stroškov Karel Erbežnik, trgovec in gostilničar.

KOMISIJA ZA IZVAJANJE UREDB glede cen in nakopičevanja blaga je bila sestavljena takole: Predsednik je inž. Viktor Turnšek, njegov namestnik Branko Diehl, tajnik dr. Božidar Kobe, člani pa Ivo Klemenčič, Jože Berkopev in dr. Ižga Vodušek.

SODRAŽICA. Umrli je nadučitelj v pokouju Kleindinst.

LJUBLJANA. Samomor je napravil inž. Ivan Marovt, potem ko je pod težo dokazov priznal da je agent sovražne obveščevalne službe.

SLATINA-RADENCI. Obsojeni so bili višji uradniki, ki so slabo upravljali zdravilišče. Sojeni so Janez Kosmač kot prvi upravnik in še 3 drugi.

IZKUŠNJA IZ ODKUPA ŽITA je dokazala, da so mnogi ljudski odbori, zlasti v bogatejših predelih zamolčali večje količine pridelka ter je na ta način Slovenija izgubila stotine vagonov žita, ki so šle v spekulacijo. Slovenija vas v ptuj-skem okraju je prikrila štiri vagona žita. Mlinarji, prejemajo za mletje mero in so dolžni oddajati državi vse preseške, vendar so redki odbori, ki nadzorujejo mline in zato grede stotine vagonov moko v črnoborzijsko spekulacijo.

V **LJUBLJANSKI OPERI** so uprizorili novo slovensko opero "Veronika Deseniška", ki jo je uglasbil Danilo Švara. Pri svojem delu se je snovno naslanjal večinoma na Župančiča, deloma pa tudi na hrvaškega pisatelja Tomiča. "Veronika Deseniška" je druga opera Danila Švara. Prva je "Kleopatra". Krstno predstavo je režiral Šest, dirigiral pa skladatelj. Glavne vloge pa so igrali Heybalova, Karlovčeva, Kogejeva, Betetto, Rudolf Francelj, Janko i. dr.

BELGRAD. — Pričela bo delovati šola za filmske igrance in producete.

MEDNARODNI ODBOR ZA PREHRANO IN POMOC od vojne upustošenim državam je izdal poročilo, iz katerega je razvidno, da šest evropskih držav, razen Češke in Finske, ki sta še že sami obnovili, potrebuje še okoli 600 milijonov dolarjev pomoči. Avstriji je potrebnih 143.500.000 dolarjev, Poljski 139.900.000, Italiji 106.900.000, Grčiji 84.300.000, Jugoslaviji 68.200.000 in Madžarski 40.200.000 dolarjev.

JUGOSLAVIJA IN AVSTRIJA sta sklenili sporazum o medsebojnem železniškem prometu. Sporazum določa, da bosta obe državi lahko skupno uporabljali tovorne vagona. Jugoslavija bo Avstriji pošiljala tudi premog za prevoz svojega blaga po avstrijskih železnicah. Promet med Avstrijo in Jugoslavijo preko Mari-bo so odprli 15. februarja. Na ostalih progah pa bo promet odprt pozneje.

Katoliški ameriški mesečnik 'The Priest'

GOJENEC UMRLE AMERIČANKE

je objavil v eni svojih zadnjih številok naslednjo resnično zgodbo:

"V mestecu Glyde v državi Missouri je živela dobra in pobožna gospa Emilija Havlik, ki je l. 1928. umrla. Pred svojo smrtjo je poklicala k sebi svoje otroke in jim povedala, da je po centrih zbirala in zbrala precej denarja, ki ga je namenila dati za vzgojo kakega katoliškega duhovnika. Otrokom je naročila, da naj po njeni smrti ta zbrani in pristradani denar pošljejo v nameravani namen. Ko je mati umrla, so otroci takoj izvršili umirajočo materi dano obljubo. Denar so poslali benediktinskim sestram, ki so imele v tem mestu Clyde svojo hišo in zavod. Te sestre pa so sprejeti denar takoj odpustile v rimski zavod Germanicum, v katerem študirajo nadarjeni katoliški bogoslovci iz srednje Evrope. Ravnateljstvo Germanica je ta denar naklonilo bogoslovcu, ki je bil tedaj pred kratkim prišel v zavod iz domovine in ki se je pisal: Alojzij Stepinac — kasnejši zagrebški nadškof."

RIHENBERK, 7. 4. 47. . . . Oznanimo Vam, da smo dobili pakete, Bog Vam tisočkrat povrni. Samo en par šolnov je bil brez para, oba na isto nogo . . . Dva paketa sta prišla, za tretjega še ne vemo (vsi poslani po agenciji). Prav za Velikonoč smo se vsi oblekli, Imamo slabo vreme. Zmeraj dež. Ni mogoče nič delati.

V nesreči se spozna prijatelja, zato ljuba Tončka, sedaj vem, kdo so pravi prijatelji.

ČILE - KLANEC V ISTRU. Pišeta brata Metlika: Bogdan je bil v decembru bolan. Gospa Aljančič-Wollner (sestra bratov frančiškanov Aljančič) je bila operirana.

Vsem rojakom voščita veselo Velikonoč!

Ivan je bil 22. marca posvečen za diakona in bo koncem leta novomašnik. Prejela sta od doma več slik, ali druge so po potu zastale. Ena kaže novi most na dva oboka. Objavljamo skupino deklet.

Klanec 12/11. 46. Piše oče Janez Metlika: . . . Naš Vlado je bil poklican 1/4 41. Peljali so ga v Cagliari (Sardinia), kjer je delal mizarско delo. Od tam so ga pustili domov ob koncu.

Tudi v Klanecu je vladalo od kraja velikodušne navdušenje za svobodo. Tu vidimo dekleta organizirane kot partizanke.

V Klanecu smo morali 2 krat bežati. (1943 in 44). Po nekaj tednih smo se upali vrniti. Enkrat je bil ubit en nemški major in so Nemci grozili vse naše ljudi poklati. Dvakrat so prišli do železnega mosta z 12 topovi, da bojo vas porušili. Tedaj smo vsi zbežali. Drugič so hoteli 10 mož ustreliti, pa je izprosil naš župnik Piščanc da so jih izpustili.

Naš Augustin je zbežal v gozd k partizanom. 1943 so ga ujeli domobranci za 10 mesecev, pa se mu ni nič hudega zgodilo. Zbežal je in potem prišel domov, kjer se je skrival.

Mi smo ostali vsi živi in zdravi. Naša hiša ni požgana. Nobenemu ne manjka dela. Vse je v vasi po strarem. Most smo morali popraviti. Ima sedaj samo 2 oboka. Po 20 nov. se ne bo smelo v Trst. V Novem mestu je umrla naša Antonija. Teta iz Slop tudi, že pred 4 leti. Jernač je padel pri Žuženberku.

SLAVINA. V Sev. Ameriki so slovesno praznovali 80 letnico rojaka Jožeta Zele iz Slavine, ki je v Ameriki že 46 let. Mizarске obrti se je učil v Šent Vidu nad Ljubljano, pozneje na Dunaju in v Gradcu. Ustanovil je lastno mizarstvo v Šent Petru na Krasu. Tako je "Zrinov Jože" postal splošno ugleden mož doma in prav je uveljavil svojo osebnost kot veren katolik in dober Slovenec v Clevelandu kjer so 2. marca praznovali rojaki njegovo 80 letnico.

NOVI BEGUNCI. Naroda v Julijski benečiji se je polastilo veliko vznemirjenje in beže mnogi predno zasedejo jugoslovanske oblasti njim odkazane pokrajine. Tako je pribežalo v Gorico kakih 3000 Slovencev, katere so sorojaki vzeli gostoljubno pod streho. Tudi Italijani zapuščajo svoje domove, toda iz poziva laških oblasti se vidi, da niso dobro sprejeti, ker postavljajo Slovence za zgled, kako so oni bratsko sprejeli begunce, ki so k njim pribežali.

V Gorici se je osnoval Socijalni Odbor, kateri je prevzel skrb za te begunce in je ta odbor že tudi stopil v zvezo z argentinskimi oblastmi, če bo mogoče izposlovati dovoljenje za vselitev tistih, kateri žele sem.

MORAVČE-VRHOPOLJE. Umril je č. g. VALENTIN JERŠE, beneficijal, duhovnik te cerkve.

LJUBLJANA. Minister Tone Fajfar je izdal ostre ukrepe za regulacijo živeža. Mnogi so namreč odtegnili pridelke kontroli.

INCIDENT V ČETNIŠKEM TABORIŠČU Zavezniška taboriščna uprava je podala tole poročilo:

Ko sta dva jugoslovanska uradnika zahtevala, da jih pustijo v taborišče, kjer naj bi po njih izjavah skušala pridobiti četnike za repatriacijo, so jim zavezniški organi sporočili, da bi bilo to lahko zanj ugodno. V slučaju, če vztrajata pri svoji nameri, britanske vojaške oblasti ne prevzemajo nase nobene odgovornosti za osebno varnost jugoslovanskih uradnikov. Britanski organi so ju nagovarjali, naj ne vstopata v taborišče. Vendar sta pa oba vztrajala na zahtevi. Zato sta ju odpeljala dva britanska uradnika, vendar pod pogojem, da vstopata oba jugoslovana v taborišče le kot privatni osebi. Na to pa jugoslovanska uradnika nista hotela pristati in sta raje odšla.

Ko sta prišla na poveljstvo taborišča znova drugi dan, se prav tako nista hotela vrniti kljub nasvetom britanskih organov. Tedaj pa je okoli 100 četnikov obkobil pisarno, v kateri se je v tem trenutku nahajal tudi neki četniški polkovnik skupno z britanskim majorjem ter so zgrabili oba jugoslovanska uradnika ter ju zunaj pisarne pretepli z železnimi palicami in obsuvali s čevlji.

Četniški polkovnik in britanski častnik sta poskušala pozvati na pomoč taboriščno stražo, ki se pa pozivu ni odzvala. Zato sta se sama zama ntrudila, da bi pomirila četnike. Od zunaj je nato prišla britanska policija, v tem trenutku, so se pa četniki razbežali. Oba jugoslovanska uradnika, ki sta obležala težko ranjena na tleh, so odpeljali v bolnišnico.

Niti britanski poveljnik taborišča, pa tudi noben drug britanski uradnik v taborišču ni mogel ugotoviti, kdo je vodil otakcijo in kdo vse je sodeloval pri pretepu.

IZ KOMNA, 22. febr. 47. Pomagal si mi, me rešil in razveselil s poslanim darom, ki smo ga v redu prejeli . . . To pa moram povedati: rojakom se dostikrat, zakaj smo mi tako nesrečni. Nikdar si ne bi mislil, da pridemo na tako stališče. Vse življenje bomo občutili to vojsko in zraven tega vprašujem, zakaj smo se borili, zakaj vse izgubili in sedaj pa na slabšem kot nikoli. Po podpisani mirovni pogodbi ostane francoska črta, tako da Mavhinje pade pod Italijo, Jamlje in Korite tudi, Komen pa pod Jugoslavijo. Kaj bo Komen brez Trsta in Gorice? Kako bo šlo to naprej? Kam smo prišli. Kako človeka boli srce, ko vidi kako mladina slaboukazuje.

Imeli smo strašno zimo. V novih hišah je bil velik mraz, ker so vsi zidi frišni. Zidano je vse površno. Ravno sedaj smo dobili pismo za drugi paket iz Genove.

Tavčarjevi so vsi zdravi, Imajo najlepšo hišo v Komnu. Si je sam zidal.

Francka je v šolah v Tomaju. V Komnu je vse mrtvo. Pust je bil letos tako žalosten kot nikdar. Ne vem če bomo vojne odškodnine kaj dobili. Samo za spise in načrte smo dali Čebulcu 8000 lir. 8000 lir smo dali za napeljava elektrike. Živine nimamo še nič. Samo 1 konja, štale nam niso sezidali. Konja imamo v zidnici. Vsak dan se razjokam nad bridkostmi. Tovarišija je danes taka, da ljubi vsak le sam sebe. Kdaj bo bolje ne vem.

Pozdrave in poljube Tonetu in Andrejčku.

Zorka.

Bajo el Sol Libre

VIGESIMO TERCER CAPITULO (Continuación)

El prefecto Rustik supo muy pronto la invasión de los bárbaros. Una gran cantidad de fugitivos buscó seguridad tras las murallas. Todos hablaban de los actos de terror de los bárbaros, pero nadie sabía decir cuántos eran y hacia dónde iban. Rustik deseaba salirles al encuentro, desde Toper. Envió observadores; muchos de ellos no volvieron, otros en cambio afirmaban que no era sino un bandillaje desorganizado, que podría ser vencido por una sola de sus centurias. Como los informes eran tan poco claros, el prefecto decidió aguardar en Toper. No sintió ni el más pequeño temor. La guarnición era fuerte; además, armó otros mil mercenarios, para poder resistir tranquilamente durante todo el invierno, tras los muros.

No sólo no temía a los bárbaros, sino Rustik se alegraba en su interior por su llegada. Porque hacía dos días había recibido una amenazadora carta de Azbad, desde Bizancio. El "magister equitum" había ido inútilmente a Odrin a recibir a Irene para llevarla a Bizancio. En el Palacio Imperial la aguardaba vanamente Teodora.

La Emperatriz y Azbad no tenían noticias de ella. Aún el mismo Rustik supo el rapto de Irene sólo ocho días después, porque los guerreros de Numida se ocuparon de enterrar en un foso profundo todos los cadáveres y ocultar luego el lugar. Rustik envió espías a todos lados, pero no hallaron ni la más pequeña huella. Se la había tragado la noche, y el tío se mordía los labios, con pálido semblante, aguardando temeroso las noticias de la corte.

Y ya había llegado la carta de Azbad, encendida, llena de terribles y seguras amenazas. Lo acusaba haber contrariado y ofendido a la corte, le decía cómo temblaba ante la despota, asegurándole que la única salvación consistía en que le enviara inmediatamente a Irene para presentarla ante la Emperatriz. Rustik no respondió a la carta. Si respondía que ya la había enviado, no le creerían. Si comunicaba que la habían raptado asaltantes desconocidos, lo castigarían por imprudente y poco previsor. Por eso pensó y decidió, al estilo

bizantino, que pronto recogería los impuestos de otoño y con ellos huiría... adonde fuera.

En tales circunstancias llegaron los eslovenos. Se alegró de ello, porque confió que durante la guerra, Azbad y Teodora olvidarían a Irene, y al mismo tiempo a él y su castigo.

Iztok se acercó a dos días de camino de Toper. Ordenó detenerse y descansar al ejército. Envió a Rado y a Jarozir mensajes en los que los pedía suspendieran el saqueo y se reunieran con él. Se vistió como un aldeano de Tracia, escogió algunos compañeros y partió hacia Toper, para inspeccionar la fortaleza.

Cuando volvió cuatro días más tarde, ya estaban reunidos los tres ejércitos. El populacho gritaba y gozaba, como ebrio de triunfo, esos momentos de gloria; pero los soldados experimentados se sintieron preocupados al ver que cruzaba el rostro de Iztok una nube de graves inquietudes.

—"No podremos tomar la ciudad si no engañamos a Rustik. La mitad del ejército se romperá la cabeza. Así es el murallón de Toper."

—"No le digamos esto a nuestra gente, para que no se excite". Propuso Jarozir.

—"Callemos y pensemos alguna emboscada",— reafirmaron otros buenos soldados a Iztok.

El hijo de Svarun ya había pensado en eso, en una, dos y aún más emboscadas. Por eso se preocupó especialmente por el populacho que más que nada le enredaría las tareas. Le ordenó ocupar una aldea abandonada de la llanura, prohibiéndoles severamente quemar las casas, les encomendó guardar y vigilar a los prisioneros, y pacer cuidadosamente el ganado. Separó de ellos la mejor parte del ejército. A los jóvenes de confianza los envió a vigilar el este y el oeste. Todos los días debían informar si veían tropas bizantinas en los alrededores.

Cuando así se ocupó para que nadie pudiera sorprenderle, ordenó que en la oscura noche, los escuadrones se acercaran a Toper cruzando bosques y abismos. Cada soldado debía llevar consigo alimentos para una semana. Claramente ordenó que a todo hombre sospechoso que encontraran por el camino, lo mataran. No confiaba en que Rustik fuera tan poco precavido como para no enviar observadores.

Cuando en el término de dos noches, la fuerza principal estaba escondida en los bosques, abismos y vallados que se

V TRBOVLJAH so pred okrajnim sodiščem obsodili nekateri kmetovalci ki niso prijavili dejanske zaloge krompirja ali pa so ga prikrivali. Obsojeni so bili: Koprivec Mirko, posestnik in gostilničar iz Zagorja na 4000 din, Šešler Franc, posestnik iz Podlipovce na 5000 din, Jež Jakob, posestnik in gostilničar iz Loke pri Zidanem mostu na 700 din, Kovač Terezija, posestnica iz Račice pri Loki na 1000 din, Kajbič Stanislav, posestnik iz Jasenovega na 1000 din, Benko Frančiška, posestnica iz Jasenovega na 1000 din.

V "LJUDSKI PRAVICI" je objavil Jože Lesar članek pod naslovom "Za izboljšanje prehrane v ljubljanskih menzah". Članek poudarja, da hrana v večini menz kvalitativno in kvantitativno ne odgovarja, da v kalorijah ne dosega predpisane minimuma ter vprašuje po vzrokih za tako stanje. Takoj po osvoboditvi so razna ministrstva, ustanove in obrati organizirali svoje menze, ki pa so jih pozneje, ko je bilo urejeno vprašanje razdeljevanja hrane, izločile iz svoje uprave, niso pa poskrbeli, da bi jih povežali v enotni sklop s politiko preskrbe. Veliko kričdo za to nosi oddelek za trgovino in preskrbo pri mestnem ljudskem odboru, kar dokazuje dejstvo, da še zdaj delujejo nekateri menze, na pr.

"Slon", "Zvezda", bivša menza AFŽ in druge brez vodstva in odgovornosti. Abonenti so prepuščeni razpoloženju upravnih organov menz, ki nimajo nad seboj nikakega nadzorstva. Vsaka menza ima svoje po večini zelo nespretno in zane-marjeno gospodarstvo. Posledica tega je bila, da so se dvignili režijski stroški in poslabšala kvaliteta hrane. Abonenti se bili prisiljeni zapuščati menze in so začeli ustanavljati tkzv. privatne menze, ki so postale leglo črne borze in korenina anarhizma v preskrbovalni politiki.

BILJE, 20/3. 47. . . . Piše nečakinja teti Katarini Cotič Hišo so Vam začeli pred dnevi zidati, mraz je delo spet ustavil, a sedaj že gotovo vse . . . Etko je bil na 20 dnevem dopustu. Delal je šole za pilota v Rusiji; je oficir. Svak Pepi in Milan sta doma, pri Savniku. Cvetko je padel. Pepi je stanoval v Vaši hiši. Mu je vse zgorelo do hlač in srajce, ki je imel na sebi . . . Ostal je bos Dobil je nekaj malega od Rdečega križa iz Amerike. Kruh je po 100 lir, cukor po 1000, zabela po 780 lir. Na obleke delavci kot smo mi še misliti ne moremo. Samo blago za delavno obleko je 10.000 lir, delo pa 3000. Ženske obleke so po 1000 lir mejer. Nestrno čakamo že Jugoslavije. Pevski zbor imamo (40 pevcev). 8. marca smo imele zelo lep praznik. Pripravljamo se

na veselico, ki bo na belo nedeljo, ko bo otvoritev novega odra. Imamo tudi mladinski zbor in "fizkulturo".

Pridite domov. Jaz Vam bom podložila eno ključo, da boste imeli kaj vzeti v roke ko pridete; jajca so po 30 lir.

Te dni je umrla Pepca Drejeva (Jožeta Lozar). Tudi Zan Gerbov je umrl in bo ostala sama Francka, ker hči Ivanka se te dni poroči s Cirilom od Mežnarja. Stanko, Metod in Francili so padli.

Vaša hiša je že končana. Sedaj stavijo pode. Štala je tudi končana.

Pozdrav Nartu, Gusteljnu, Darinki in moji sestri Mariji ter vsem Biljancem.

Helena Žorž.

TRST. 4. aprila 47. Pač se boš začudila mojemu pismu iz Trsta, ker misliš da sem v Postojni, kjer sem bil povabljen, da ustanovim sanatorij za jetične . . . Marsikaj se je med tem zgodilo. Sedaj sem v Trstu z družino, kjer je strašna stanovanjska stiska. Trst ima pol milijona ljudi, ker je toliko beguncev. Vsi se stiskamo v eni sobi in še iz tiste nas ven mečejo. Tu sem brez sredstev. Trenutno si pomagam s tem, da prenašam vreče in zaslužim vsaj nekaj, da nismo prav gladni. Rad bi v Argentino ali Brazil, kaj praviš.

Te pozdravlja brat Jože.

orientaban hacia Topor, dió el mando de los mal armados eslovenos y antes a Jarozir. Le ordenó llevarlos, a la luz del día, entre gritos y alaridos, siguiendo la costumbre bárbara, hasta Topor.

Los ojos de Jarozir relampaguearon. Comprendió muy bien los planes de Iztok.

Partió enseguida, en medio de gran gritería y desorden, por el camino hacia el fuerte. La primera noche se detuvieron en la llanura, prendieron hogueras, de modo que fácilmente pudo saber Rustik: los bárbaros se acercan. Bien temprano a la mañana siguiente, la tropa partió en grupos grandes y pequeños por los caminos, los montecitos y los prados, llegando a la tarde ante las puertas del Este de Topor.

Prestavila DARINKA ČEHOVIN — (Dalje sledi).

**ESPLENDIDOS LOTES — GRANDES — BARATOS
EN 120 MENSUALIDADES**

Junto al tranvía — agua subterránea muy buena, donde está formándose el futuro barrio Edén Argentino.

JUAN BARBÉ
LANUS OESTE — 4 DE JUNIO

sobre el camino del futuro aeropuerto de Ezeiza.
Venta de lotes particular

Escritorio: Santa Fe 5695 Lanús Oeste, sobre el terreno.
Tomar tranvía 20 desde Retiro, 53 desde Puente Barracas.

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 606

ESNEA

PERIODICO SEMANAL

aparece los días 3 - 10 - 17 y 24 de cada mes.

Dedicado exclusivamente a la Industria Lechera y a la Granja.

Consultorio Técnico, Industrial y Veterinario - Análisis, etc.
GRATIS PARA LOS SUSCRIPTORES

PRECIO DE LA SUSCRIPCIÓN \$ 10.— ANUALES

Redacción y Administración:

MORENO 2718 — U. T. 45-3503 — Buenos Aires

ROJAKI IZ NOTRANJOSTI!
Kadar imate opravka v Buenos Airesu, se ustavite v
HOTELU
“PACIFICO”

kjer boste ceno in dobro postreženi.
CHARCAS 769 - BUENOS AIRES

Lastnik:
ANTON BOJANOVIĆ

Stavbe - načrti - proračuni - firma

FRANC KLAJNŠEK

je preselil pisarno in sedaj uraduje v ponedeljek, sredo in petek od 16 do 19 ure v
Asunción 4602 — U. T. 50-0724

KROJAYNICA

Franc Melinc

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844, Tel. 59-1356

“LA VIDA ESPIRITUAL”
Pasco 431, Buenos Aires, Argentina

**“DUHOVNO
ŽIVLJENJE”**

CORREO
ARGENTINO
Suc. 13 (B)

TARIFA REDUCIDA
Concesión 2500

DR. NICOLAS I. ETEROVIĆ HURE
A d v o k a t

Posredujem v vseh pravnih zadevah kot zapuščine,
odpusti, zavarovanje, nezgode itd.

Uruguay 344/4 H - Capital Calle 13 No. 833 - La Plata
U. T. 38 - 2258 Tel. Paz 2664

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1926

T. A. 47, Cuyo 6894
Buenos Aires

Recreo “EUROPA”

RIO CARAPACHAY

Pri domačinih v prelepem kraju. — Po ceni
Prevoz s postaje Tigre tja in nazaj, odrasli \$ 1.—,
otroci \$ 0.50.

U. T. 749 - 0589 — TIGRE — FCCA.

AMARO

MONTE CUDINE

AZAFRAN

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. R. Ltda.

Capital 1,000.000 \$.

BELGRANO 2289

Načrti za stavbe

Firma

VITO GABRIELČIČ

Tehnični Konstruktor

Obras y Cloacas

Baigorria 4825

U. T. 50-3985

VSA STAVBENA DELA
Dovodne in odvodne inštalacije
izvršuje

Luis Daneu